

1988

2013

Neljännensvuosisata salolaista golfia

Salo Golf 25 v

Julkaisija: Salo Golf ry

Haastattelut ja
dokumentointi: Satu Jaatinen

Layout: Jari Jaatinen

Kuvat: Seuran arkisto
Seuran jäsenet
Salon Seudun Sanomat
Suomen Golflehti

Painopaikka: Paino-Kaarina, 2013

Taustaa

Vuonna 2007, seuran 20 –vuotisjuhlien alla, päätettiin seuran hallituksessa, että koska historiikin kokoaminen olisi sen verran aikaa vievä työ, vasta 25 v. juhliin tehtäisiin historiikki. Hallitus valitsi tuolloin FM Satu Jaatisen tekemään historiikin dokumentoinnin. Satu oli ollut nuorena myös klubillamme kolmena kesänä caddiemasterina, joten alue ja useat henkilöistä olivat hänelle tuttuja. Omana siviilityönään hän oli ehtinyt tehdä muutamia historiikkeja “omilta alueiltaan”, mutta rohkenin ehdottaa aihepiirin vaihtoa.

Parin vuoden aikana tehdyt haastattelut, pöytäkirjoihin syventyminen ja Alpo Turusen pitämään leikekirjaan tutustuminen, ovat olleet tämän teoksen pohjana. Oma osuuteni on ollut lähinnä kuvien valinta ja sijoittelu sivulle, oikoluku, muutama tarkentava haastattelu ja matrikkeliösuuden teko. Kuvia olemme saaneet runsaasti jäsenistöltä, siitä suuri kiitos kaikille.

Tämän historiikin tarkoitus ei ole olla tietosanakirja, josta kaikkien kisojen tulokset löytyisivät, vaan kertoa lyhyesti siitä, millä tavoin ja missä hengessä Salo Golf on tähän päivään tullut. Kertoa siitä, mitä muistoja henkilöillä, jotka olivat “eturintamalla”, on ajoista jolloin isotkin kaatuivat, mutta pieni ja sitkeä selvisi.

Juhlateoksen painatuskustannuksiin olemme saaneet tukea seuraavilta liikelaitoksilta: Danske Bank, Salon Osuuspankki ja Hotelli Fjalar.

Tästä seuramme haluaa esittää heille parhaat kiitokset.

Salossa helmikuussa 2013

*Jari Jaatinen,
tiedotusvastaava*

Suomen Golfliiton tervehdys

Suomen Golfliiton puolesta lämpimät onnittelet 25-vuotiaalle Salo Golfille.

Kun Salo Golf 1980-luvun lopulla perustettiin, olivat golfin harrastajamäärät Suomessa todella vaatimattomia. Valtaosa Suomen nykyisistä golfkentistä on rakennettu samoihin aikoihin Salon kentän kanssa. Teidän kenttänne on hyvä esimerkki, kuinka kunnalliset päätöksentekijät ovat olleet kaukaa viisaita luovuttaessaan lähellä keskustaa olevan maa-alueen golfille.

Kaupungin isien ja paikallisten golfaajien yhteistyöllä on mahdollistettu kaupunkilaisten laajapohjaista golfharrastusta. Sijainti koulujen läheisyydessä ja muiden liikuntapaikkojen yhteydessä on antanut merkittävän lisäarvon Salon kaupungin muutenkin kattavaan liikuntapaikkatarjontaan. Salo kelpaakin liikuntakaupunkina valtakunnalliseksi esimerkiksi.

Koko Euroopan tasolla on tavoitteena saada jatkossa edullisia golfin harrastuspaikkoja taajamiin. Salo Golf on mukana tässä eurooppalaisessa valtavirrassa. Voi sanoa, että Salo Golfista on tullut merkittävä golfseura Suomessa. Erityisesti haluan kiittää Salo Golfia siitä, että se on järjestänyt lukuisia arvokisoja vuosien aikana luotettavalla ammattitaidolla.

Varsinkin vuosituhannen vaihteen aikoihin Salo Golf teki uraa uurtavaa työtä juniorigolfin parissa jopa valtakunnallisella tasolla.

Haluan toivottaa voimia ja menestystä suomalaisen liikuntakulttuurin laaja-alaisessa kehittämisessä ja kiitän golfyhteisönne toimijoita alueenne ja Suomen golfin eteen tekemästänne arvokkaasta työstä.

Antti Peltoniemi

Puheenjohtaja

Suomen Golfliitto (SGL) ja Euroopan Golfliitto (EGA)

Salon kaupungin tervehdys

Arvoisat Salo Golf ry:n jäsenet!

Salon kaupungin liikuntahelmi on urheilupuisto, jonne on keskitetty monen eri urheilulajin suoritustaikaa. Golfkenttä toimintoineen on ollut merkittävä lisä tähän ainutlaatuiseseen kokonaisuuteen, joka tunnetaan valtakunnallisestikin.

(Kuva Susa Junnola)

Samalla kun yhdistyksenne toiminta on vakiintunut ja golfista on tullut yhä suosittumpi harrastus kaikenikäisille, on kaupunkimme puolestaan käymässä läpi melkoisia muutoksia. Koska meneillään olevat muutokset näkyvät ennen kaikkea työelämässä, on hyvä, että kaupungissamme on toimijoita, jotka tarjoavat vastapainoa arkeen.

E erityisen arvokasta on työnne nuorison parissa, jota olette tehneet järjestelmällisesti aivan toimintanne alkuajoista lähtien. Järjestämienne kisatapahtumien ansiosta puolestaan sana Salosta miellyttävänä golfskohteena kulkee eteenpäin ja kasvattaa positiivista mielikuvaa kaupungistamme.

Salon kaupungin puolesta haluan esittää lämpimät onnitteluni 25-vuotiaalle Salo Golf ry:lle ja sen jäsenille, sekä toivottaa teille antoisia hetkiä viheriöllä myös tulevaisuudessa.

Antti Rantakokko

Kaupunginjohtaja

Puheenjohtajan tervehdys

“Kun 25 vuotta sitten muutamia golfista kiinnostuneita henkilöitä kokoontui perustamaan Salo Golfia, ei kukaan voinut uskoa, että nyt neljännesvuosisata myöhemmin, meillä on käytettävissä hieno golfmiljöö, joka on jo ehtinyt suoriutua kunnialla useasta SM-tason kilpailusta.

Alkuun pelattiin pääsääntöisesti Ruukki Golfissa, mutta kenttähanke saatiin käyntiin kohtuullisen nopealla aikataululla ja kenttä avattiin nykymuotoonsa kesällä 1992. Kenttä valmistui juuri 90 -luvun alun lamaan ja alkuaika oli

tiukkaa Salo Golfille, kuin niin monelle muullekin kenttähankkeensa tuohon aikaan käynnistäneelle seuralle. Salo Golfista onneksi löytyi peräänantamattomia toimijoita ja niin vaikeista ajoista selvittiin kunnialla.

Peräänantamattomuus ja aktiivinen vapaaehtoistyö seuran ja koko golfkeskuksen kehittämisessä on ollut erinomaisen hyvä koko seuran 25-vuotisen historian ajan. Haluankin tässä yhteydessä kiittää kaikkia vapaaehtoisia, jotka ovat olleet mukana kehittämässä seuraamme nykyiseen toimivaan muotoonsa. Ilman innokkaita ja aktiivisia toimijoita seuramme ei olisi näin hyvin toimiva, reilun 850 jäsenen seura.

Tähän historiikkiin on kerätty tietoja ja valokuvia menneen 25-vuotiskauden ajalta. Se on vaatinut arkistoihin tutustumista ja henkilöhaastatteluja, joten työ ei ole ollut helppoa. Edessänne on kuitenkin lopputulos, joka varmaankin on sen vaivan arvoinen.

Haluaisin tässä yhteydessä kiittää Jari Jaatista. Hän on ollut “historiikkivas-tuullisena”, ja koonnut tämän kokonaisuuden julkaisukuntoon. Hän on myös yksi seuran perustamiskokouksessa mukana olleista.

*Nykyisillä tulevaisuuden suunnitelmilla on turvallista katsoa eteenpäin ja uskoa, että seuran positiivinen kehitys jatkuu tulevinakin vuosina
Toivon Salon Golfkeskukselle menestyksellisiä tulevia vuosikymmeniä.*

Heikki Hallaranta, puheenjohtaja

Paperilta rangelle

Salo Golf ry kuuluu Suomen golfseurojen suuriin ikäluokkiin. Se syntyi samoihin aikoihin kuin suurin osa Suomessa sijaitsevista kentistä eli 1980-1990-lukujen aikana. 1980-luvun alussa Suomessa oli kenttiä vain 13 kappaletta, mutta seuraavan kymmenen vuoden aikana laji sai tuulta alleen. Suurta golfia kohtaan syntyneitä intoa kuvanee tarkemmin se, että vuonna 1980 Suomessa oli 3000 golfaria ja vuosituhannen vaihteessa jo 70 000. Pelaajien määrä yli kaksikymmenkertaistui.

Eräs golfille ominainen piirre on se, että harrastajien määrä pystytään tarvittaessa ilmoittamaan henkilön tarkkuudella. Laji on erittäin järjestäytyneitä, verrattuna esimerkiksi juoksuun, hiihtoon tai uintiin. Jokainen pelaaja joka on green cardinsa suorittanut, on myös kirjoilla jossakin seurassa.

Jokamiehenkentät eivät olleet vallanneet alaa Suomessa, vaikka olivatkin yleisiä Ruotsissa.

Osaksi Salon Urheilupuistoa

Urheilupuisto sai alkunsa jo kauan ennen kuin Salon kauppalasta tuli kaupunki, eli vuonna 1925. Tuolloin Joensuun kartanoa isännöinyt kreivi Armfelt lahjoitti hehtaarin kokoisen maa-alueen Salon suojeluskunnalle ja alueesta muotoutui 1930-luvun lopulla Salon kauppalan oma urheilukenttä, joka aukesi kaikille kauppalan asukkaille ja 1940-luvun lopulla kentälle nousivat katsomo ja pukukopit. Vuosikymmenten kuluessa alue laajeni hehtaari hehtaarilta sitä mukaa kuin uudet lajit saivat harrastajia.

Tiistai 8. marraskuuta 1926

Golf rynnistää Saloon

Kohovalkean lävelin ympäröi Suomessa levinnyt golf on tekemässä mahdollisuutta myös Saloon. Hanketta ajaa viiteppäin puolelta Luukasta sieltä perustettu Salon Golf ry, jolle kaupunginhallitus päätti

vuokrata noin 52 hehtaarin peittoalueen Anisissa urheilupuiston kentän rakentamista varten. Yhdistys suunnittelee alueille täysimittaisia, 18-reikäisiä ratana, joka olisi käytössä jo kesällä 1930.

Kuva: Salon suojeluskunnan puolesta...
 Keskustelttiin...
 Harkittiin...
 Saloa...
 Tapahtumista...
 Salon Golf...
 Vuokraus...
 Suojeluskunnan...
 Salon Golf...
 Vuokraus...
 Suojeluskunnan...
 Salon Golf...
 Vuokraus...
 Suojeluskunnan...

Main. Kaupunki...
 Vuokraus...
 Suojeluskunnan...
 Salon Golf...
 Vuokraus...
 Suojeluskunnan...

Tennis, ratsastus, squash, uinti ja jääläjit saivat omat tilansa keskuskentän ympärille.

Nykyisellään Urheilupuisto on laajentunut jo noin 100 hehtaarin kokoiseksi alueeksi.

Vaikka golf on lajina vanha, sitä on pelattu Suomessa vasta melko vähän aikaa. Ensimmäiset pallot ovat lennelleet ilmaan Helsingin pallokentällä kesällä 1930. Seuroja ehdittiin perustaa ennen sotia kolme kappaletta ja olympiavuonna 1952 Suomeen saatiin ensimmäinen täyspitkä kenttä, kun Talin väylät laajennettiin 18-reikäiseksi kentäksi. Lajin keskusjärjestö, Suomen Golfliitto perustettiin vuonna 1957. Tuolloin lajilla oli koko Suomessa pelaajia vasta 550 kappaletta. Jäsenmäärä riitti kuitenkin ensimmäisten mestaruuskisojen järjestämiseen. Mestaruuden vei tuolloin Jalo Grönlund. Miesten mestaruuksia hän ehti hankkia peräti 12 kappaletta.

Lajin hidasta etenemistä Suomessa kuvastaa hyvin se, että maahan saatiin toinen täyspitkä golfkenttä vasta vuonna 1982, 50 vuotta Talin kentän rakennuttamisen aloittamisen jälkeen. Tuolloin Espooseen valmistui ensimmäinen 18 reiän kenttä.

Suomen ensimmäinen golfseura, Talia isännöivä Helsingin Golfklubi ry, perustettiin vuonna 1932 ravintola Pörssin malakiittisalissa. Salossa seuran peruntaminen tapahtui 31.8.1988, vaatimattomasti kaulapungin uimahallin kokoushuonessa, 100 metrin päässä siitä, mihin klubitalo ja kenttä lopulta nousivat.

Perustamisasiakirjan allekirjoittivat Pasi Anttila, Alpo Turunen, Timo Räike, Seppo Juntti, Timo Ahovaara, Pirkko Liljavirta, Jouko Lehtinen, Sulo Riihimäki, Pentti Jakonen, Jari Jaatinen, Terhi Nygren, Jukka Lehtio, Elisabeth Anttila ja Marja-Leena Ruostesaari.

SALO GOLF

Yleinen kokous

Aika Keskiviikkona 31.8.1988 kello 18.00

Paikka Uimahallin kokoushuone

Läsnä:	Pasi Anttila	Pentti Jakonen
	Timo Raike	Alpo Turunen
	Seppo Juntti	Jari Jaatinen
	Timo Ahovaara	Terhi Nygrén
	Pirkko Liljavirta	Jukka Lehtio
	Jouko Lehtinen	Elisabeth Anttila
	Sulo Riihimäki	Marja-Leena Ruostesaari

1

Kokouksen avaus

Kokouksen avauksen suoritti Pentti Jakonen.

2

Kokouksen puheenjohtajan, sihteerin ja pöytäkirjan tarkastajien valitseminen

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Pasi Anttila ja sihteeriksi Alpo Turunen. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Pirkko Liljavirta ja Terhi Nygrén.

3

Golf seuran perustaminen

Pasi Anttila alusti keskustelun golf-seuran tarpeellisuudesta. Käydyssä keskustelussa oltiin yksimielisiä golf-seuran perustamisen tarpeellisuudesta. Päätettiin perustaa SALO GOLF-niminen seura.

4

Golf-seuran sääntöjen hyväksyminen

Säännöt, liite I, hyväksyttiin yksimielisesti.

5

Sääntöjen edellyttämien vaalien suorittaminen

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Pasi Anttila ja muiksi johtokunnan jäseniksi Seppo Juntti, Jari Jaatinen, Timo Raike, Timo Ahovaara, Alpo Turunen, Terhi Nygrén, Pirkko Liljavirta, Jukka Lehtio ja Sulo Riihimäki.

Läheiset kilpailijat

Salon golfprojektista puhuttaessa mukaan sekoittui alusta asti kaksi ulkopuolista tekijää: Wiurila ja Teijo. Sekä Halikkoon että Perniöön oli nousemassa golfkenttä ja tämä kahden kentän läheisyys herätti paljon epäilyksiä Salossa. Suomen Golfliitto oli esittänyt arvion, jonka mukaan yhtä golfkenttää kohtaan tarvitaan noin 20 000 hengen väestöpohja. Salon ympäristön väestöpohja ei tuon mukaan riittäisi kattamaan kolmea kenttää. Teijon kenttä sijaitsi 20 kilometrin päässä ja Wiurila vain 5 kilometrin päässä Salosta. Huoli kenttien ylitarjonnasta oli siis ymmärrettävää.

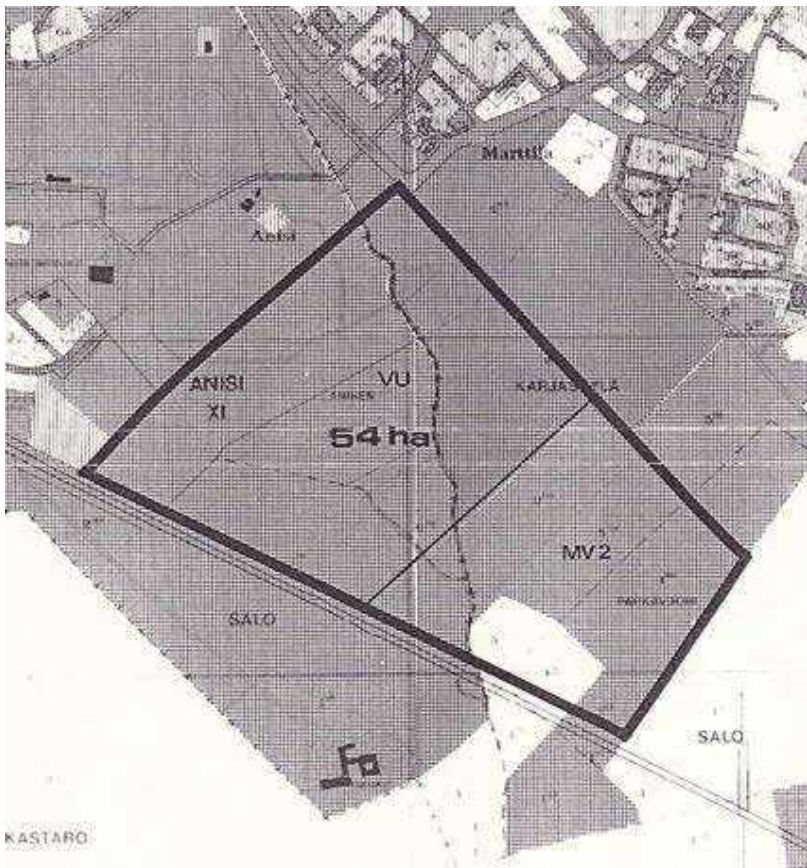
Teijon kenttä, eli Meri-Teijo Golf, sijaitsi meren rannalla Perniössä. Tämä 18-reikäinen, par 72 kenttä, perustettiin vuonna 1990. Se oli osa suurempaa vapaa-ajan aluetta, johon kuuluivat ulkoilualue, hiihtokeskus,

venesatama ja majoitustiloja. Se oli myös alueen kolmesta kentästä eteläisin.

Halikossa sijaitseva Wiurila Golf & Country Club tukeutui markkinoinnissaan meren sijasta kartanomiljööseen. Kenttä sijaitsi Wiurilan, Vuorentaan ja Joensuun kartanoitten välittömässä läheisyydessä. Se valmistui Meri-Teijon tapaan vuonna 1990 ja oli myös 18-reikäinen kenttä. Kumpikin ympäristökuntien kentistä ehti siis valmistua ennen Salon kenttää ja tämä toi oman haasteensa Salon hankkeen etenemiselle.

Muiden kenttien rakentamista ei kuitenkaan nähty seuran sisällä pelkästään huonona asiana, vaan yhteistyön mahdollisuudesta keskusteltiin varsinkin Wiurilan kanssa. Oman kentän sijaintipaikalle haettiin vaihtoehtoja sekä Salosta että Halikosta.

Tämä ei golffiireissä ole harvinaista. Turun Ruissalossa sijaitseva luonnonkaunis Aura Golf haki aikanaan paikkaansa niin Saaronniemen uimarannan kuin Artukaisten lentokentänkin alueilta. Ennen Salon kentän valmistumista golffarit harjoittivat taitojaan Karjaskylän koululla ja greencardeja seuran jäsenet kävivät kentän puuttuessa suorittamassa Ruukki Golfissa Pohjassa. Simulaattorigolfissa käytiin kisaamassa Lauttasaarella asti.

Golfkentälle varattu maa-alue, josta valkoinen alue jäi pois lopullisesta kenttäalueesta.

Saloon rakennettavan kentän kustannusarvioksi laskettiin 8 miljoonaa markkaa, ja klubitalon hinnaksi puolestaan 4 miljoonaa. Syyskuussa 1988 päätettiin, että osakeyhtiö perustetaan heti, kun Salon kaupungilta on saatu kenttää varten varatun maan käyttöoikeus. Alueen saaminen kenttää varten osoittautui odotettua vaikeammaksi. Närää hankkeessa herättivät alueen sijainti ja sen vuokrasumma. Joidenkin kaupunkilaisten mielestä alue olisi pitänyt muuttaa asuinkäyttöön, vaikka se oli kaavoitettu urheilu- ja virkistystoimintaan. Vielä suurempaa närää aiheutti peltohehtaareille suunniteltu vuokra, 1000 markkaa vuodessa.

Urheilua sinänsä ei Salossa vastustettu. Urheilupuistohan osoitti jo pelkällä olemassaolollaan, että salolaiset pitivät urheilusta. Erilaisia urheiluseuroja oli kaupungissa kolmisenkymmentä ja useita salolaisia oli osallistunut olympialaisiinkin. Ongelma oli lähinnä se, että golfia ei vielä hyväksytty “oikeiden” urheilulajien joukkoon.

Kuivalle pellolle syntyi lopulta komea lampi

Suuri golfkeskustelu

“Golfkenttää ei tarvita, on paljon muuta mitä Salossa tarvittaisiin. Etenkin nuorille, jotka tuolla kadulla juoksee.”

Minijunnut lyöntiharjoituksissa.

Marraskuussa 1988 keskustelu golfkentän kohtalosta kävi niin kiivaana, että Salon Seudun Sanomat päätti päästää lukijat ääneen. Lukijat saivat kertoa mielipiteensä lehden Kuuma linja-palveluun. Mielipiteitä sinkoilikin kymmenittäin. Lehdessä julkaistut lukuisat mielipiteet voidaan jakaa karkeasti neljään eri koulukuntaan:

1. Ei lainkaan!

“Tämä on ihan helvettiä tämä asia”, totesi eräs hankkeen vastustaja. Päätäjien uskottiin menettäneen järkensä ja kaupunkilaisten pelättiin jakautuvan A- ja B-ryhmään varallisuutensa mukaan. Tässä ryhmässä myös

uskottiin pelaajia kaupungista löytyvän noin 10 kappaletta, eivätkä hekään ole oikeita urheilijoita. “*Vanhat ukot siinä enimmäkseen nojailevat keppiä vasten*”.

2. Tulkoon, mutta toiselle alueelle!

Väylä 13, greeni

“Golfkenttä tulisi sijaitsemaan savipellolla, jossa ei ole maisemallisesti yhtään mitään nähtävyyksiä. Kentän tarvitsisi olla hiekkaperäistä ja kumparemaista maastoa. Näin on todennut mm. Suomen Golfliiton edustaja Suomen Kuvalehdessä kesäkuussa”. Jotkut, kuten nimimerkki “Kunnalliset veromarkat”, olivat ottaneet jopa hieman lajista selvää ja ehdottivat että kenttä rakennettaisiin, mutta erityyppiseen maastoon. Vaihtoehtona esitettiin Kavilannummen hiekkapohjaisempaa maastoa.

Jopa Meri-Teijon rakennusmestari osallistui tässä ryhmässä keskusteluun kertomalla Meri-Teijon kentän senhetkisestä tilanteesta ja lupasi, että Teijon kentälle pääsee pelaamaan jo seuraavana kesänä. Tähän ryhmään voidaan lukea myös ne mielipiteet, joiden mukaan tälle, urheilu- ja virkistyskäyttöön jo kauan sitten kaavoitetulle alueelle, pitäisi rakentaa asuntoja.

3. Tulkoon, mutta kovemmallalla vuokralla!

“ Tähän hintaan ainakaan ei pitäisi vuokrata golfradan paikkaa. Sijoittajille löytyy kyllä muita kohteita. Julkisia varoja ei saa tuhлата tällaiseen toimintaan...” totesi nimimerkki “Mies Salosta”.

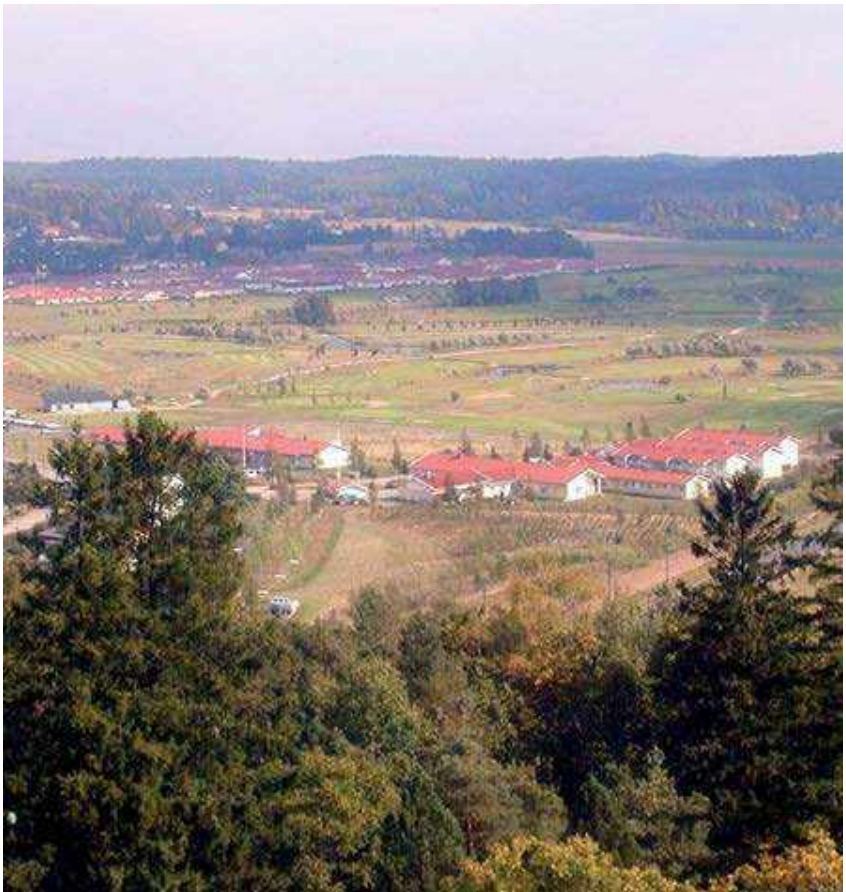
Suurinta näreeä lukijoissa tuntui herättävän kaupungin alueelle kaavailema alhainen vuokra, 1000 markkaa vuodessa. Jotkut väittivät kaupungin antavan golffareille *“kauhean maa-alueen ilmaiseksi”*. Samoin pelättiin, että kenttä tulisi kuitenkin tuomaan kaupungille maksettavaa.

Ennakkoluulot tulivat näissäkin puheenvuoroissa selkeästi esille. Nimimerkki “Muori” oli vakuuttunut siitä, että golfharrastajilla oli rahaa vaikka lampaille syöttää. Tässä ryhmässä käytettiin myös mielellään termejä “juppi” ja “osakekeinottelu”.

4. Tekee hyvää kaupungille!

Lajille löytyi kannattajiakin, vaikka he jäivätkin tässä keskustelussa vähemmistöön. Lajin kannattajat muistuttivat, että monet ihmiset lomailevat mielellään alueilla, jossa on golfinpeluumahdollisuus. Samalla muistutettiin siitä, että kaupungilla ei ollut entuudestaan kovinkaan montaa turistikohtetta.

Jotkut hankkeen vastustajat tosin olivat perustelleet kantaansa juuri sillä, että kenttää käyttäisivät myös ulkopaikkakuntalaiset pelaajat. Eliitturheilun mainetta kyseenalaistettiin myös muistuttamalla, että monia lajeja on kutsuttu ennen harrastuksen yleistymistä eliittilajeiksi. *“Taloudellisestikaan se ei ole elitistinen harrastus. Tänä päivänä golfkustannukset eivät missään tapauksessa nouse siihenkään tasoon, mitä mm. laskettelussa on. Ja laskettelu koetaan jo kaiken kansan urheilulajiksi.”* (Juhani Häkli.)

Kuva kenttäalueesta kirkonmäen suunnalta

Vääntö vuokrasopimuksesta

Vain muutama päivä kuuman linjan julkaisun jälkeen Salon kaupunginvaltuusto käsitteli alueen vuokraamista ja päätti palauttaa asian äänin 37-6 uudelleen valmisteltavaksi. Asian julkisuudessa saama huomio mainittiin yhdeksi syyksi uudelleen käsittelyyn. Vanhan kaupunginvaltuuston päätettäväksi vuokrasopimus ei enää ennen vaaleja ehtinyt, koska kaupunginhallitus jätti asian pöydälle. Mutkistuneesta päätöksenteosta huolimatta usko kentän syntymiseen oli kova, ja ensimmäisiä kentän suunnitelma-karttoja esiteltiin jo lehdissä.

Uuden valtuuston ensimmäisessä kokouksessa tammikuun 2. päivänä kentän vuokraus hyväksyttiin äänin 34-9 . Kaikki näytti hyvältä, mutta 2.2. tuli tieto kenttähankeen mutkistumisesta entisestään. Demokraattisen vaihtoehdon (Deva) kaupunginvaltuutettu teki kentän rakentamisesta valituksen lääninoikeuteen. Valituksen mukaan golfkenttä oli yleiskaavan vastainen, koska golfin ei nähty olevan kaavassa mainittua ulkoilu- ja virkistystoimintaa. Alueen pelättiin lisäksi rajautuvan kaikkien kaupunkilaisten alueesta osakkeenomistajien käyttöalueeksi.

Valituksessa otettiin esille myös alueen matala vuokrahinta, joka olisi käypää hintaa halvempana kunnalle epäedullinen toimi. Vuokraus nähtiin kaupungin golfseuralle antamana lahjoituksena. Salo Golf ei ollut kyseisen ongelman kanssa yksin, myös Wiurilan golfseuran Halikolta vuokraamista maista oli tehty valitus lääninoikeuteen, vaikka kyse oli huomattavasti pienemmästä hehtaarimäärästä.

Kesäkuun alussa Turun ja Porin lääninhallitus hylkäsi valituksen, eikä valitus

jatkanut matkaansa korkeimpaan hallinto-oikeuteen, vaikka hetken näytti siltä. Kun 7.7. kävi ilmi, että valituksesta oli luovuttu, lähdettiin heti toimimaan. Seuran johto piti Paraisilla pelikierroksen jälkeen kokouksen, jossa päätettiin rakentaa kenttä ja aloittaa koemerkintä.

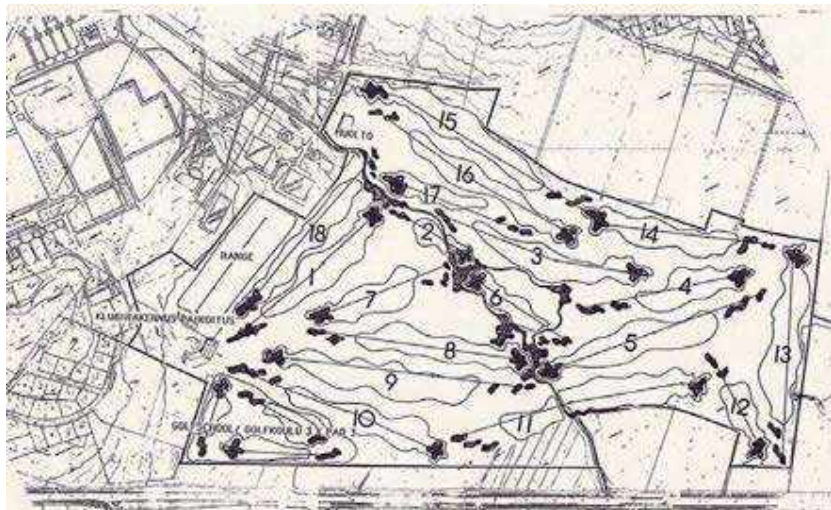
Niinpä syyskuussa 1989 yhdistyksen puheenjohtaja Pasi Anttila ja sihteeri Alpo Turunen allekirjoittivat yhdistyksen puolesta, perustettavan yhtiön lukuun vuokrasopimuksen, jolla vuokrattiin kaupungilta maata Karjaskylän, Pahkavuoren ja Anisten alueilta. Vuokra-ajaksi sovittiin 30 vuotta ja vuokrasummaksi tuo kiistely 1000 markkaa per vuosi.

Kentän suunnittelu annettiin arkkitehtien Pentti Sivula ja Lasse Heikkinen tehtäväksi, joista Heikkinen suunnitteli kentän.

Usean eri version jälkeen, jossa eräässä klubitalo olisi ollut nykyisen huoltorakennuksen kohdalla ja toisessa ehdotuksessa väylä 7 uuden sillan

kohdalla olisi ollut saarigreeni, päädyttiin lähes nykyiseen versioon. Siinä väyliä 14 ja 15 modifioitiin ja väylä 17 muutettiin alkuperäisestä par 3:sta par 4 dog legiksi; näin saatiin kentän par -luvuksi 71.

Saarigreeniversio, klubitalo ja range jo oikealla kohdalla

Lähes lopullinen versio

Kenttä muotoutuu

Maata kenttää varten saatiin siis yhteensä 52 hehtaaria. Pellot olivat sitä ennen olleet vuokrattuna kolmelle eri maanviljelijälle, joiden vuokrasopimukset sanottiin kaupungin puolelta irti. Joulukuussa 1990 Salon Golfkeskus Oy -niminen osakeyhtiö merkittiin kaupparekisteriin. Kentän arvioitiin maksavan 7-10 miljoonaa markkaa, ja 34 prosenttia summasta katettiin valtion lainalla ja avustuksella.

Joulukuussa 1988 päätettiin seuran osakeannista, johon sisältyi 50 kpl A-osakkeita, 500 kpl yksityisiä B-osakkeita, 130 C-perheosaketta, 80 D-firmaosaketta, ja 200 E-sijoitusosaketta. Osakkeiden ennakkomerkintä järjestettiin syyskuussa 1989. Ennakkomerkintä sujui erinomaisesti: kaikki perhe-, firma- ja sijoitusosakkeet merkittiin kolmessa tunnissa ja henkilöosakkeita oli lokakuuhun mennessä merkitty 460 kappaletta.

Seudun kolmesta valmistuvasta kentästä Salon osakkeet oli-

Vuoden -89 mestaruuskisan palkintojenjako. Puheenjohtaja Pasi Anttila ja Terhi Nygren

vat halvimpia, vaikka osakkuuksia ei suoraan voinutkaan verrata keskenään. Seuran henki oli niin korkealla, että vuonna 1989 palkittiin jo seuran parhaat pelaajat, vaikka kenttää ei vielä ollut, joten mestaruudet ratkottiin Ruukki-Golfin kentällä. Naiset: Terhi Nygren, miehet: Alpo Turunen, nuoret: Tina Anttila.

Salon Golfkeskuksen tuleva toimitusjohtaja Alpo Turunen lopetti vuoden 1989 lopussa päivätyönsä Salon kaupungin liikunnanohjaajana. Turunen oli ottanut esille ajatuksensa salolaisesta golfista ensimmäisen kerran 14 vuotta aikaisemmin tullessaan Saloon töihin. Tuolloin hänelle oli naureskeltu huvittuneena.

Tammikuussa 1990 seuralle perustettiin oma tiedotuslehti Swingi ja maaliskuussa 1990 seuran ensimmäiseksi kapteeniksi valittiin Pasi Anttila. Pasi oli toiminut seuran kaksi ensimmäistä vuotta puheenjohtajana, mutta Salon Golfkeskuksen hallituksen puheenjohtajaksi valittuna, oli käytännössä soveliaampaa, että seuran puheenjohtajana toimisi eri henkilö. Tehtävään valittiin Jukka Lehtiö.

Seuran kenttömyys ei haitannut sen golfkärpäsen puraisemia jäseniä. Karjaskylän koululla viikonloppuisin järjestettyihin harjoituksiin osallistui parhaimmillaan 80 henkeä, mikä on melkoinen määrä, kun ajattelee, että seuraan kuului tuolloin vasta 129 henkilöä.

Harjoitusrange ja puttaus- ja chippigreenit valmistuivat kesäkuussa 1990 ja avauslyöntiä kutsuttiin lyömään tuleva tasavallan presidentti, tuolloin vielä rivikansanedustajana toiminut salolainen Sauli Niinistö. Avauslyönti onnistui kesäkuun 12. päivänä niin hyvin, kuin se ensikertalaiselta voi tuulisena ja pilvisenä päivänä onnistua ja pallo lensi 60 metrin päähän.

Puheenjohtaja Jukka Lehtiö opastaa Sauli Niinistöä ennen avauslyöntiä.

Samaan aikaan oli jo aloitettu varsinaisen kentän rakennustyöt, rangen ja par 3 -kentän välistä jatkuvalle pellolle. Heinäkuussa 1990 valmistui 3 -väyläinen harjoituskenttä, jolla ryhdyttiin heti pitämään viikkokilpailuja, joissa pelaajien lähipelitaidot kehittyivät erinomaisesti. Joka tiistai järjestetyn kisan tiimoilla kenttä kierrettiin yli 400 kertaa.

Kommentti SSS:ssa 30.7. -90

“Kun aloitin golfin kolme vuotta sitten, huomasin heti, että se on minun lajini. Olen pelannut viime aikoina paljon, ja kaiken lisäksi minulle sattui hyvä päivä. (Jouko Lehtinen, PAR-3 radan avajaiskilpailun miesten sarjan voittaja, ja edelleen seuran varmimpia senioripelaajia, toim.huom.)

Pelaajat kaipasivat toki myös opetusta ja avuksi saatiin lainaan Ruukki Golfin pro Alan Withorn. Pron palveluille ei ensimmäisenä kesän ollut paljonkaan kysyntää, mutta seuran järjestämät peruskurssit sen sijaan täytyivät viimeistä paikkaa myöden. 7-14-vuotiaille tarkoitettuun Nuori-Suomi golfkouluun osallistui vuoden 1990 aikana 60 nuorta.

Kovinkaan elitistisestä urheilusta ei todellakaan tässä vaiheessa voitu puhua. Klubitalon virkaa hoiti rangen eteen pystytetty, tilapäiseksi tarkoitettu valkoinen huvimaja, jonka varustus koostui pöydästä, tuolista ja lankapuhelimesta. Kesäkaudeksi 1991 rangen eteen hankittiin työmaakopit pukeutumis- ja wc-tiloiksi, sekä kahvilaa korvaamaan virvoitusjuoma-automaatti.

Seuran ensimmäiset mestaruuskilpailut pidettiin siis 3.9. 1989 Ruukissa ja ensimmäiset Hanskat Naulaan -juhlat 3.11. -90 Tapion talolla. Vuoden 1990 parhaina pelaajina palkittiin naisista Tina Anttila, miehistä Alpo Turunen ja junioreista Arto Kiiskinen. Jäseniä seurassa oli vuoden päättyessä 198. Jäsenmäärä oli vuoden aikana kasvanut miltei kolmanneksella.

Golfkentän ensimmäiset yhdeksän väylää valmistuivat kesän 1991 aikana ja kauan odotetut avajaiset vietettiin 17. elokuuta kello 13. Kentän avauslyönnin suoritti itseoikeutetusti kapteeni Pasi Anttila.

- 6 Salon Golfkentän avajaiset 17.8.91 klo 13.00
- kutsuvieraille on lähetetty kutsut
 - lehdistö on kutsuttu paikalle, samoin alueradio klo 12.30
 - avauslyönnin suorittaa Pasi Anttila
 - avajaiskilpailu alkaa klo 14, lähdöt joka 7. min. välein
 - tarjoilu: siideri klo 13 (tervetuliaismaija)
 - avajaispuhe
 - kahvitarjoilu
 - range suljetaan avajaisten ajaksi.

Ote johtokunnan elokuun pöytäkirjasta

Kenttä sai heti innostuneen vastaanoton ja väylillä olevat vesiesteet olivat heti valmiit vastaanottamaan pelaajien pallot. Ensimmäisellä kaudella kenttää ehdittiin käyttää vain kaksi kuukautta, koska väylät suljettiin lokakuun alussa.

Innokkaita harrastajia tuli koko ajan lisää, mutta kuten missä tahansa juuri aloitetussa toiminnassa, kulut olivat suuria ja ry:n talous oli ensimmäiset vuodet heikossa kunnossa. Seuralla oli suuret lainat harteillaan.

“Silloin kentän alussa tässä ei ollut taimen tainta muuta kuin toi kolmosen vieressä oleva ryteikkö. Ensimmäisenä kesänä oli sitten talkoot ja tapitettiin vesiestepaaluja, oli punaisia ja keltaisia. Katseltiin sitten työmme tuloksia, ja tää oli kuin lentokenttä! Ei ollut noita varastoja, eikä ratsastusmaneesia vielä. Kaikki oli vain laakeaa. Kaarlolan Hannu katseli siinä ja sanoi: “No niin, Hessu, nyt kenttä alkaa saada hieman ilmettä.”

Heikki Vienonen

Alpo Turunen

Alpo Turunen toimi 16 vuotta Salon Golfkeskuksen ensimmäisenä toimitusjohtajana.

Turunen muistaa jutelleensa keväällä 1988 Jari Jaatisen kanssa, joka oli juuri käynyt etelässä ottamassa ensikosketustaan golfiin ja innostunut lajista. Alpo

ehdotti tuolloin, että lajiahan voisi harjoitella sisälläkin. Harjoittelu aloitettiin samana keväänä Viestin urheilutalolla. Mailat olivat golfmailoja ja palloina oli tennispalloja. Yleisurheilijoiden heittoharjoitusten jälkeen saatiin lyödä jo palloa verkkoonkin. Siitä siirryttiin keväällä ulkoilmaan, eli urheilukentälle tenniskenttien viereen lyömään palloa nurmikentälle. Puttausharjoituksia tehtiin talvisaikaan tennishallilla.

Ensimmäiset lajista kiinnostuneet pelaajat lähtivät seuraavaksi Ruukki Golfiin hakemaan oppia. Alpo ilmoitti tuolloin Jari Jaatiselle, että sitten kun Saloon rakennetaan kenttä, niin hän lähtee mukaan, ei sitä ennen. Turusella oli pelikokemusta jo omasta takaa, hän oli aloittanut pelaamisen Porissa vuonna jo 1958. Laji jäi kuitenkin muuttojen takia taka-alalle. Turunen muistuttaa, että Salon kaupungin liikuntasuunnitelmissa oli vuoteen 1986 asti merkintä siitä, että kaupunki tekisi 9-reikäisen golfradan urhei-

lupuistoon. Se suunnitelma jäi kuitenkin toteutumatta. Sitten Turusesta tuli liikuntatoimenjohtaja Pentti Jakosen sijainen ja hän päätti ottaa yhteyttä kaupunginjohtaja Reijo Lindqvistiin ja kertoi tälle, että Saloon tarvittaisiin golfkenttä. Kaupunginjohtaja vastasi Turuselle, että “rupea toimimaan, ei se siitä puhumisesta mihinkään muutu.”

kokoamaan yhteen porukkaa, joka oli lajista innostunut ja oli sitä jo hieman pelannut. Suuri osa tunsikin toisensa jo tenniksen parista. “Siinä vaiheessa ei kyllä ollut edes käsitystä siitä, että seura perustettaisiin.”

“Aika tuskaistahan se siinä alussa oli”, Alpo muistelee. “Kentän rakentamiseen ei ollut rahaa ja seura takasi toimintaa ostamalla kentän osakkeita

Liikunnanohjaajan pallilta uuden lajin johtajaksi
Turunen uskoo golfiin

Salon Seudun Sanomat jouluaattona 1988

Turunen mietti, keneen oikein ottaisi yhteyttä ja muisti Pasi Anttilan, joka pelasi tuohon aikaan Aura Golfissa. Hän soitti Pasille ja tämä sanoi soittavansa takaisin. Aikaa kului ja mitään ei tapahtunut. Uusi soitto Anttilalle ja sama vastaus, mutta tällä kertaa Pasi soitti kuin soittikin takaisin ja sanoi: “Ruvetaas touhuamaan” Siitä golfhanke Turusen mielestä lähti todella liikkeelle. Ryhdyttiin

ja velkaantui siinä aika pahasti. Se oli melkoinen potti ja sitä maksettiin monta vuotta. Kannattaa muistaa, että johtokunnan jäsenet ottivat jokainen 40 000 markkaa velkaa ja Pasi Anttila vielä paljon enemmän. Sitä ei käsitä kukaan, kuinka kovaa leikkiä se loppujen lopuksi oli! Mulle kävi niinkin, että mua yritettiin painostaa eroamaan seuran sihteerin tehtävistä. Se oli niin polttava kysy-

mys. Ei olisi saanut olla töissä liikun-
tatoimessa ja kuulua golfseuran joh-
toon.” “Alkutaivalhan oli aika rajua,
kun rahasta oli koko ajan pula ja

budjettikaavioitaan.”

Mikäli seura ei olisi saanut kaupun-
gilta maata käyttöönsä, niin sitten
olisi harkittu Wiurilan kelkkaan läh-

Tuttu näky alkuvuosina, Apen Mazda tyhjän klubin edessä.

hommia piti tehdä koko ajan. Kyllä
ne rahat sitten aina jostain löytyivät.
Täytyy sanoa, että Anttilan Pasilla oli
suuri merkitys siinä. Hän sanoi aina,
että siitä vaan, homma pyörimään.
Suunnitteluseminaareissa mietittiin
aina hommat vuoden verran eteen-
päin ja kun päästiin rahapuoleen,
niin Juntin Seppo talousihmisenä
esitteli aina ‘pahan ilman lintuna’

temistä. Turunen on varma, että jos
toinen kaupungille tehty valitus olisi
mennyt läpi, niin Saloon ei olisi
kenttää tullut. Turunen ei kuitenkaan
menettänyt missään vaiheessa usko-
aan kentän toteutumiseen.

“Ainoa todella vaikea kohta oli se
kentän vuokrasopimuksen tekemi-
nen. Silloin tuntui, että sellaista sopi-
musta ei saada. Sitten kun sopimus

syntyi, niin ihmisistä löytyi valtava määrä talkoohenkeä.”

“Se täytyy sanoa, että silloisten johdokunnan jäsenten ja seuramiesten talkoohenki oli valtava!”, Alpo kehuu.

Talkootyönä vedettiin kursseja, pidettiin harjoituksia ja otettiin green card-suorituksia vastaan. Aura Golf-issakin käytiin suorittamassa kortteja, ja kun matkaan lähdettiin, ei sää saanut olla esteenä. Kerrankin vettä oli tullut kaatamalla ja paikalliset olivat kyselleet ihmeissään, mitä porukkaa oikein oli liikkeellä.

Turunen tunnustaa green cardeista puhuttaessa, ettei hän ole koskaan virallisesti suorittanut green cardia, hänelle vain kirjoitettiin kortti.

Karjaskylän koulu oli seuralle tärkeä harjoittelupaikka ennen kentän ja klubin rakentamista. Sinne kokoon-tui parhaimmillaan harjoittelemaan kymmeniä seuralaisia yhtä aikaa. Klubia suunniteltaessakin otettiin

pitkälle huomioon harjoitusmahdollisuudet. Alun perin oli nimittäin tarkoitus, että pukuhuoneista tehtäisiin niin suuret, että kumpaankin mahtuisi simulaattori.

Ravintolatiloihin suunniteltiin talveksi puttipaikat ja tanssilattian kohdalle suunniteltiin jopa hiekkabunkkeria. Lohjalle oli suunniteltu tämän kaltainen harjoittelupaikka, johon käytiin myös tutustumassa. Niistä kuitenkin luovuttiin

Kentän rakentaminen oli myöskin hermoa raastavaa puuhaa, koska taloudellisen tilanteen takia sekä seura, että rakentaja olivat tiukilla. Rakentaja olisi halunnut laskuttaa etukäteen, mutta seura ei halunnut maksaa, ennen kuin työ olisi tehtynä. Laskuista riideltiin monet kerrat. “Anttilan Pasi sanoi mulle kerran, että maksa niille edes vähän, jotta työt jatkuvat”, Alpo kertoo.

Turunen kutsuu Salon kenttää Costa del Soliksi, pitkän pelikauden

vuoksi. Kenttä avataan yleensä huh-
tikuussa ja siellä pystytään pelaa-
maan lumentuloon asti.

Turunen kertoi kysyneensä kerran
eräältä Salossa tiiviisti käyneeltä
helsinkiläispariskunnalta, mikä heitä
kentässä viehätti. “No kun täällä
pääsee pelaamaan golfia”, oli vas-
taus. Perusteluna oli se, että jokai-
sella väylällä piti miettiä, mitä siellä
kannatti tehdä. Vaaratekijöitä on niin
paljon, että ei riitä, että pallon vain
lyö johonkin. Pelaajan on myös
tunnettava mailansa ja tehtävä suun-
nitelma väyläkohtaisesti siitä, millä
mailalla hän minkäkin matkan lyö.
Tämä on Salon kentän suuri plussa.
“Onhan ulkomailla kenttiä, joissa on
istutuksia ja suihkulähteitä, mutta
Salon kenttä on huippukenttä pelaa-
miseen”, Turunen toteaa.

Kun Pasi Anttila ja Alpo Turunen
suunnittelivat seuran perustamista,
niin lähtökohtana oli, että ryhdytään
perustamaan nimenomaan urheilu-

seuraa. Salossa onkin ainutlaatuinen
tilanne siinä suhteessa, että seura
omistaa äänivallan yhtiökokoukses-
sa. Yleensä seuralla ei ole vaikutus-
valtaa kenttään. Salon tapauksessa
kukaan ei pääse esimerkiksi kaap-
paamaan kenttää omakseen.

*“Hyvin harvat ymmärtävät, kuinka
suuren työn Pasi teki tuolloin. Hä-
nellä oli aina aikaa keskustella
hankkeesta. Kukakohan siihen sop-
paan olisi tänä päivänä lähtenyt?”*,
Turunen toteaa. Hän muistaa läm-
möllä kaikkia alussa mukana olleita
ihmisiä, ja toivoo, että heidän teke-
määnsä työtä ymmärrettäisiin arvos-
taa.

Turunen pelaa yhä aktiivisesti ja on
säännöllisesti kiusaamassa nuorem-
piaan seuran eri kilpailuissa. Alpo
sijoittui 2011, 65-vuotiaiden SM-
kisoissa sijalle 14. “Hyvällä onnella
olisoin ollut 10 parhaan joukossa,
mutta kun ei osaa pelata, niin ei
osaa”, Ape lohkaisee lopuksi.

Klubitalo kohoaa

Vuoden 1992 merkittävimmäksi tavoitteeksi otettiin koulutukseen keskittyminen. Uusia jäseniä liittyi seuraan koko ajan, ja tämä vaati koulutuksen pitämistä ajan tasalla. Golf on laji, jossa sääntöihin tulee muutoksia tasaisin väliajoin ja tämän lisäksi jokaisella kentällä on omat paikallissääntönsä. Nuorella seuralla on monesti jäseniä, joiden innostus on suurempaa kuin kokemus, siksi koulutus on ensiarvoisen tärkeää. Golf on peli, jossa tuomareita ei juuri käytetä. Pelaajat ovat keskenään toistensa tuomareita. Koulutuksen lisäksi jäseniä kannustettiin kilpailemaan.

Uudesta kentästä haluttiin tietysti mielipiteitä ja 12-kertainen Suomen mestari Jalo Grönlund pyydettiin siksi pelaamaan yhdeksän reikää läpi. Hän ei keksinyt nuoresta, 1960-luvun Talia muistuttavasta kentästä mitään negatiivista, mutta toivoi, että väyliä hieman pidennettäisiin greenejä siirtämällä. Hän näki tämän edellytyksenä A-tason kilpailujen saamiselle kentälle.

Kauden 1992 suuria tapahtumia olivat viimeisten yhdeksän väylän loppuunsaattaminen ja klubitalon valmistuminen. Alkuperäisten toiveiden

mukaanhan talon uskottiin olevan valmis jo vuonna 1990, mutta se toive ei toteutunut. Kapteeni Pasi Anttila muurasi peruskiven tammikuun 11. päivä ja klubin harjakaisia juhlittiin torstaina 9.4. Klubitalon avajaiset pidettiin vapunpäivänä 1992 ja itse vihkiäiset 14.6. Arkkitehtuuriltaan modernissa klubitalossa oli yhteensä 542 neliötä, joihin sisältyivät ravintolatilat, kokoushuone, suihku- ja saunatilat, palvelupiste, sekä seuran toimisto.

Yhdistyksen taloutta rasittivat sen hallussa olleet henkilö-, perhe-, ja yritysosakkeet ja niiden korkokulut. Huonon taloudellisen tilanteen takia ei seuran järjestämien kurssien ohjaajille ei pystytty maksamaan korvausta, joten kaikki pohjautui vapaaehtoisuuteen.

Ammattimaista opetustakin oli saatavilla, kun kauden aikana seuran uudeksi proksi siirtyi Wiurilassa toiminut Mika Mäki. Seuran taloutta pyrittiin parantamaan mm. myymällä nimikkokuusia väylien 7 ja 8 väliselle kummulle, sekä väylän 10 oikeaan reunaan.

Myöhemmin myös klubitalosta saattoi saada omaksi nimikoidun tuolin pientä korvausta vastaan.

Kauan odotetut klubitalon avajaiset pidettiin siis 14. päivä kesäkuuta, kaksi vuotta kentän ensimmäisten osien avajaisten jälkeen. Puheita pitivät niin kaupungin kuin golffiitonkin edustajat. Musiikista vastasi Salon Puhallinorkesteri ja avauslyönnin suoritti jälleen Sauli Niinistö. Ilma oli tyypillinen pilvinen ja kolea suomalainen kesäsää. Tuoreen kentän kunnosta saatiin kauden aikana kuitenkin vieraspelaajilta positiivista palautetta. Golfharrastajia oli Suomessa tuohon aikaan noin 35 000, joten vieraspelaajia riitti Saloonkin, eikä kenttä jäänyt vain muutaman vanhan miehen nojailujen varaan, kuten huolestuneet kaupunkilaiset olivat pelänneet. Alueelle syntyneet kolme uutta kenttää arvioitiin kaikki tasoltaan hyviksi. Kenttien välinen yhteistyö ei kuitenkaan lähtenyt kovinkaan nopeasti liikkeelle.

Tilapäinen lumi ei ollut golffarille mikään este.

Seuratoiminta muotoutuu

Koko vuoden 1992 yhdistystä painoivat rahahuolet, koska vaikka uusia pelaajia tuli koko ajan lisää, eivät osakkeet menneet kaupaksi odotetulla tavalla. Monet uudet tulokkaat pelasivat vuokraosakkeilla. Tämä aiheutti tilanteen, jossa jäsenmaksuista tuleva tuotto uhkasi mennä kokonaisuudessaan velkojen korkojen ja hoitovastikkeiden maksuun. Jäseniä seuralla oli kauden päättyessä jo miltei 400. Vuoden 1993 tavoitteeksi asetettiin jäsenmäärän nostaminen 470:een. Talouden kannalta tärkeimmäksi tehtäväksi katsottiin seuran hallussa olevien pelioikeuksiin oikeuttavien osakkeiden myynnin. Nuori seura haki kunnianhimoisesti kilpailuja järjestäväkseen. Vuonna 1993 seura järjesti sekä rotarien SM-kilpailut, että Finnish Mid Amateur Tourin osakilpailun.

Vuosikokouksessa seuralle valittiin uusi puheenjohtaja, Pekka Saarinen, Jukka Lehtiön jättäessä tehtävän työkiireiden takia.

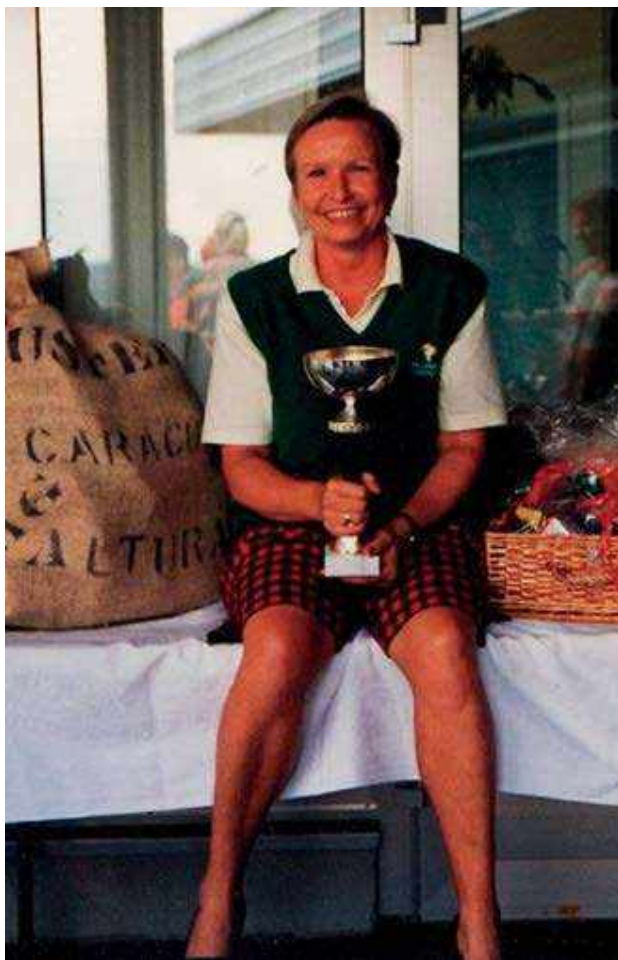
Samaan aikaan myös seuran omien jäsenten osallistuminen ulkopuolisiin kisoihin oli varsinkin junioreiden kohdalla vilkasta. Nuoret kisasivat sekä aluekisoissa että SM- kisoissa. Suomen ulkopuolelle kenttää ja seuraa markkinoitiin varsinkin Salon ruotsalaiselle ystävyyskaupungille Katri-neholmille. Ensimmäisistä kilpailuista kunnialla selviäminen vakuutti seuran hallituksen siitä, että vaatimattomuus oli turhaa. Suurempia kisoja kannatti hakea ja järjestää, koska seura ja kenttä olivat siihen valmiita.

Vuoden 1993 alussa viitisenkymmentä seuran jäsentä perusti oman yhdistyksen, Salon Simugolf ry:n, joka hankki talviharjoittelua varten

modernin kotimaisen golfsimulaattorin. Simulaattori mahdollisti pelaajille tehokkaan talviharjoittelun ja poisti pahimmat talvikauden aiheuttamat vieroitusoireet. Simulaattori on ollut viimeiset talvet naisten pukuhuoneessa salolaisten golfaajien ahkerassa käytössä.

Seuraavan vuoden alussa seuran hallitus päätti valita kapteenin rinnalle naiskapteenin ja ensimmäisenä kunnian sai Hilppa Vienonen. Seuran erityyppisiin jäseniin ryhdyttiin kiinnittämään toden teolla huomiota. Uuden seuran jäsenistö oli melko lailla nuorta ja senioritoiminta lähti siksi hieman kankeasti käyntiin. Asiaan keskittyvä senioritoimikunta päätettiin perustaa keväällä 1994.

Muutoin oltiin yhä samojen ongelmien äärellä kuin edellisenäkin vuonna, jäseniä kaivattiin lisää ja heidän toivottiin hankkivan seuran hallussa yhä olleita osakkeita. Pitkän tähtäimen suunnitelmaksi otettiin nuorten SM-kilpailujen järjestäminen Salossa 1995.

Hilppa Vienonen ja Prisma Open -94

Kari Bastman otti 1994 seuran puheenjohtajan nuijan vastuulleen. Omia jäseniä varten pyrittiin järjestämään vaihtelevia kilpailuja, koska uusien pelimuotojen oli huomattu tuovan uusia osallistujia mukaan kilpailutoimintaan. Kilpailutoiminta oli yhä erittäin miesvoittoista, naisia oli osallistujista vain noin 15 prosenttia ja junioreita oli vielä tätäkin vähemmän.

Nokia Mobile Phones-golftour alkoi -93 kesällä (SSS 20.6.-93)

Kulkuongelmat

Klubirakennuksen valmistuttua seura joutui uuden kaavoitusongelman eteen. Liikennejärjestelyt alkoivat kasvavan jäsenmäärän vuoksi aiheuttaa ongelmia kentän ympäristön asukkaille. Kiistaa aiheutti se, mitä kautta klubirakennuksen eteläpuolella sijaitsevalla parkkipaikalle pitäisi ajaa. Suuren liikennemäärän kulku urheilupuiston läpi ei miellyttänyt kaikkia ja marraskuun alussa 1994 tekninen lautakunta esitti, että golfkentän liikenne ohjattaisiin kulkemaan Ratsumiehen kadun kautta.

Päätös kismitti kapean tien varrella sijainneiden omakotitalojen asukkaita, koska liikenne kadulla luonnollisesti moninkertaistuisi. Kulkuväylä aiheutti eripuraa ja kirjoittelua yleisönosastolla miltei yhtä paljon kuin päätös kentän rakentamisesta aikoinaan. Toinen golfn alueelle aiheuttama haitta oli harjoitusrangan ja ratsastusmaneesin lähekkäinen sijainti. Peltiseen seinää mäjähdelleet pallot säikäyttivät hevosia tasaisin välein ja aiheuttivat valituksia ratsastajien puolelta.

Oli valitettavaa, että golfista vähiten tietävät tahot loivat lehtikirjoittelullaan asiasta “sirkusta”, ehdottamalla mm., että kentälle asennettaisiin lämpöputket,

“jotta maa pysyisi talviaikanakin sulana., isojen poikien leikkiipaikana.” (Kaupunginhallituksen jäsen, SSS 17.2.)

“Tämän lisäksi ehdotamme, että kentälle johdettaisiin tunneli esimerkiksi Perniöntieltä, ja kun Jakonen vielä saisi hommattua pelaajille muutaman jeepin, ettei golfaajien tarvitsi rasittaa itseään”

(Lukijoille “tuttu” valittaja, SSS 22.2)

Hehtaarikauppaa

Golf herätti alusta asti keskustelua ja mollaajien lisäksi löytyi uteliaitakin yksilöitä. “Mä kävin ties minkälaisille järjestöille puhumassa lajista, bähin kanssa tietty”, muistelee Alpo Turunen. “Tiedonhalu oli valtava, koska ainoat tiedot lajista olivat yleensä, että laji on kallista ja sitä pelaavat vain vanhat ihmiset.”

Tuleva toimitusjohtaja Alpo Turunen teki myöhemmin suunnitelman yhdeksän väylän rakentamisesta Kunnalliskodin taakse, Kiskontien toiselle puolelle. Kaavaankin tehtiin jo varaus, mutta sitten todettiin, että alueella on toistakymmentä maanomistajaa, mikä olisi tehnyt neuvottelemisesta ylivoimaista. Kiskontien alle olisi lisäksi pitänyt rakentaa kulkuväylät. Alueiden kanssa oli kovaa vääntöä tuohon aikaan, koska ratsastusseura olisi puolestaan halunnut laajentua nykyisen rangen ja ykkösväylän alueille.

Pasi Anttila, ensimmäinen kapteeni

Kuten monissa muissakin seuroissa, sai Salossakin seuran ensimmäinen kapteeni tehdä hartiavoimin töitä nuoren seuran ja kentän eteen. Pasi Anttila aloitti golfin peluun virallisesti Aura Golfin jäsenenä, mutta epävirallisesti hän oli tutustunut lajiin työasioiden kautta pankkien ja yritysten tilaisuuksissa. Ensimmäisen kerran Anttila otti mailan käteensä Kanarian saarilla. Maspalomasin ja Playa de Inglesin välissä oli kenttä, jonne hän päätti mennä tutustumaan mielenkiintoiselta näyttävään lajiin.

“En tiennyt silloin miten tasoitukset toimivat, eli kumpi on parempi, suuri vai pieni luku. Caddiemaster näki jo päältä, että nyt tuli ihmisiä, jotka eivät ole paljoa pelanneet. Hän vuokrasi meille välineet ja kysyi minulta, mikä on tasoitukseni. Minä mietin, että mitä nyt teen, ja sanoin: “Seven!”. “Ou, seven”, sanoi caddiemaster. Hän ei päästänyt kukaan meitä kentälle, vaan antoi meille ämpärillisen palloja ja sanoi, että menkääpä tuohon rangelle lyömään, niin hän vähän katsoo. Siellä se sitten katsoi, nauroi ja huusi “Seven?!”

“Mehän hakkasimme rangella, eikä saatu palloon kunnon osumaa. Ei edes yhteen kymmenestä. Sitten caddiemaster tuli sanomaan : “Tulkaa kolmen jälkeen uudestaan, yhdeksän reikää saatte pelata sitten, kun muut ovat lähteneet. Oli reilu kaveri. Ja muistan ikuisesti sen, miten meillä oli 36 palloa kun lähdimme ja kaikki olivat hukassa, ennen kuin päästiin loppuun. Oli kaksi hyvää syytä lopettaa kierros: pallot loppuivat ja tuli pimeää”, Anttila muistelee.

**Pasi Anttila avaa Hanskat Naulaan-
juhlan Tapion Talolla 3.11. 1990**

“Muistan sen, kun ensimmäisen kerran sain Aura Golfissa tulokseksi alle sata lyöntiä. Silloin ajattelin, että kyllä tää tästä lähtee sujumaan. “

“Ensimmäisen kerran Salon kenttä tuli esiin oikeastaan siinä, kun yleiskaavassa urheilupuistoa laajennettiin niin, että se ulottui Vähäjokeen asti”, Pasi kertoo. “Muistan sen, kun kaupunginarkkitehti Lauri Hollmen soittikin minulle siitä, ja kysyi, onko siinä mitään järkeä saada alue sellaiseksi. Sanoin, että katso vaan, että siihen tulisi sellaiset 60 - 70 hehtaaria.

No, 52 hehtaariin tämä sitten saatiin mahtumaan. Yleiskaavassa ei ollut mainittu golfia, siinä luki *virkestys ja ulkoilu.*”

Alussa oltiin avoimia monille eri toteutusmalleille. “Olihan siihen aikaan suunnitelmissa rakentaa urheilupuistoon ratsastusreitti.

Silloin ajoin jopa ratsastustallin siirtoa kokonaan muualle. Olisin halunnut ratsastusalueen Kavilannummelle, mihin golfkenttääkin yhdessä vaiheessa suunniteltiin sijoittaa. Ei mikään huono idea sinänsä, hiekkannummelle se olisi ollut helppo tehdä. Ensimmäisessä suunnitelmassa klubitalo oli siinä missä huoltorakennus on nyt. Siinä rangella olisi lyöty ylämäkeen, mutta illalla olisi aurinko paistanut lyöjien silmiin, joten se käännettiin, koska rangella harjoitellaan eniten illalla.” Anttila muistelee.

Anttila otti jopa henkilökohtaista lainaa, jottei golfkenttä olisi kaatunut heti rakennusvaiheessaan. “Silloin perustamisvaiheessa lama oli syvimmillään ja eihän me saatu sitä toista osakeantia menemään, joten keräsimme siihen sitten 5 miljoonan markan lainan; siinä oli viisi kaveria. Sillä saatiin hanke pysymään pystyssä, muuten se olisi kaatunut. Siinä oli itse asiassa kaksi ongelmaa: golfyhtiö olisi kaatunut ja rakentaja olisi kaatunut. Joten laina oli siinä vaiheessa halvin vaihtoehto. Ajattelin, että kyllä me se klaarataan. Eikä maksettu rakentajalle mitään muuten, kuin sitä tahtia, kuin työt etenivät. Se oli kovaa valvomista.”

Mutta usko golfkentän syntymiseen ei missään vaiheessa loppunut, päinvastoin. “Sehän vain koveni, kun siinä olivat omat rahat kiinni.”

Mahdollisesta yhteistyöstä Wiurilan puuhamiesten kanssa käytiin myös neuvotteluja, mutta keskustelun kohteena ollut osakekauppa kaatui hinta-erimielisyyksiin. Kolmen kentän keskinäinen kilpailu kiristi välillä puuhamiesten välejä. Kukaan ei olisi halunnut tukea toisten kentän rakentamista. Ydinalueen ulkopuolella Pohjan kunnassa sijainnut Ruukki-golf oli Salo Golfin kotikenttänä niin kauan, kunnes oma kenttä saatiin valmiiksi.

Pirkko Liljavirta onnittelee 50 v. päiväsankaria

Espanjaankin tehtiin Pasi Anttilan johdolla pelimatkoja: “Vuokrasin La Quintasta kolme huoneistoa, meitä oli siellä parikymmentä, eikä kukaan osannut pelata! Pallot menivät puutarhoihin ja uima-altaisiin enemmän kuin kentälle.”

Seuran asia oli Anttilalle niin läheinen, että hän toivoi 50-vuotislahjaksi

lahjoituksia Salo Golfn juniorityölle. Lahjoituksia tuli 33 000 markkaa. Seura lahjoitti puolestaan kapteenilleen uuden rekisterikilven jossa luki toiveikkaasti "HCP 5". Tällä hetkellä Anttila pelaa tasoituksella 7.

Vuosikymmeniä aikaisemmin kerrottu "Seven", on toteutunut.

Anttila ei koe Salon kenttää mitenkään omaksi rakkaaksi lapsekseen, mutta on siihen tyytyväinen. Kymmenessä vuodessa kenttä on jo muuttunut niin paljon, että omalla väylällään voi pelata yksinään ilman, että näkee muiden väyliä pelaajia. Puut ovat jo kasvaneet sen verran. Kentän ei tarvitse hänen mielestään olla mäkinen ollakseen hyvä. "Tällaisia kenttiähän on Euroopassa vaikka kuinka paljon. Monet pelaajat pitävät siitä, että kenttä on tasainen. Ja vaikeusaste on silti ihan sama. Salon kenttä paranee koko ajan. Se ei kyllä yhtään muiden joukossa häpeä!"

Pasi Anttila on tyytyväinen siihen, että golftoiminnassa on paljon pelaajia mukana, vaikka salolaiseen luonteeseen pientä mollaamista ja matalaksi painamisen mentaliteettia kuuluukin. Alussa monet henkilöt tulivatkin sanomaan hänelle, että mitä sinä nyt tuollaiseen toimintaan mukaan lähdit. Se ei Anttilaa masentanut, koska pienikin keskustelu saattoi muuttaa ihmisten mieli-pidettä. Suurin osa epäilijöistä ei edes tuntenut lajia.

Nyt on aika nauttia pelaamisesta.

Yhteistä hengen luomista

Golfkauden alussa seuroissa pelataan yleensä Kapteenien kierros, jossa kapteeni ja ladykapteeni avaavat virallisesti golfkauden.

Kausi myös päätetään useimmissa seuroissa Hanskat Naulaan –illanviettoon, jossa kapteenit naulaavat klubin seinällä olevaan hirteen vuosihansikkaan. Illanvieron ohjelmassa on ollut kauden parhaiden palkitseminen, puheenjohtajan vuosikatsaus, illallinen ja tanssia. Monet alueen orkesterit ovat ehtineet tulla tutuksi jäsenille, ja onpa jäsenistöstäkin löytynyt ohjelman esittäjiä, niin napatanssija kuin miesmannekiineja. Muutama “pakollinen” ohjelmanumero on toistunut vuodesta toiseen, arpajaiset ja Pirkko Liljavirran vetämä puttikisa.

Golfers, start your trolleys! (Kapteenin kierros alkaa)

Seurassa pidettiin huoli siitä, että golfin lisäksi muutakin toimintaa riitti. Klubilla lenkkeiltiin, saunottiin, järjestettiin kirpputoreja, vietettiin vappulounaita ja kerättiin ryhmiä pelimatkoja varten. Talkoohenkeä pidettiin yllä varsinkin keväisin, kun kenttä vapautui lumen alta. Tuolloin nähtiin, kaipasiko kenttä uusia istutuksia, tai klubitalo pesua, puunausta ja somistusta.

Alpo ja Ari-Pekka Heikkilä useita vuosia palvelevan Cushman “kuorma-auton” kanssa kenttätalkoissa. Nuoret talkoolaiset ovat päässeet kyytiin. Vuosi 1992

Taimitalkoina istutettiin kaupungin edullisesti myymiä koivuja ja vuonna 2000 kentälle istutettiin lahjoituksena saatuja tammia. Samana syksynä seniorit korjasivat kahden päivän mittaisilla talkoilla lyöntijäljet väyliltä.

Rangelta greeneille

Salo Golfin pelikaudet alkoivat vakiintua sellaiseen kiertoon, jossa kenttä avattiin huhtikuussa ja suljettiin marraskuussa. Salon eteläinen sijainti on mahdollistanut sen, että kenttä on miltei poikkeuksetta ollut talven jälkeen ensimmäisten avattujen kenttien joukossa Suomessa. Huhtikuussa on pyritty järjestämään mahdollisimman vähän kilpailuja, jotta kentällä olisi tilaa intoa täynnä oleville vieraspelaajille. Kevään vierasgolfarit ovat olleet tärkeitä tulonlähteitä Golfkeskukselle, ja pääsiäisen sijoittumista hetkeen, jolloin kenttä on ehditty avata, voitiin pitää pienenä lottovoittona. Virallisena avajaiskilpailuna on pelattu Kapteenien kierros, kesäpäivän seisausta on juhlistettu Juhannus-scramblella ja kauden lopussa kenttä on pantu uuteen uskoon Cross Country -kisalla.

Talvikauttakaan ei unohdettu, laskiaisrieha vuonna 1994

Keväällä 1994 Salossa järjestettiin JFAT osakilpailu (Junior Finnish Amateur Tour) joka onnistui niin hyvin, että nuorten SM-kilpailujen saaminen Salo Golfille varmistui. Samana vuonna seuran juniori, Jussi Kaarlola, edusti ensimmäisen kerran seuraa junioreiden SM-kisoissa. Kaudella 1995 kenttää pyrittiin pitämään hyvässä kunnossa työntekijöiden lisäksi myös talkoovoimin. Talkoolaiset esimerkiksi keräsivät palloja vesiesteistä, istuttivat puita ja maalasivat out-paaluja.

Asia mille ei kentänhoitajatkaan voineet mitään, oli tulviva Vähäjoki. Tällaisissa tilanteissa oli otettava sääntökirja käteen ja selvitettävä missä olisi oikea “dropping area”.

Nuorten SM-kisat kaudella 1995 sujuivat erittäin hyvin ja seura sai runsaasti positiivista palautetta osakseen. Seuran omista junioreista parhaiten menestyi Jussi Kaarlola, joka sijoittui ikäluokassaan 12., ja hänet valittiinkin seuran parhaaksi pelaajaksi sinä vuonna.

Golfprona toimi usean vuoden ajan Riku Soravuo. Seuran omille kurseille oli kysyntää, koska jäsenmäärä kasvoi koko ajan ja samalla myös omia kouluttajia kaivattiin lisää. Vaikka golfseura sai koko ajan lisää jäseniä, ja kilpailuja järjestettiin ahkerasti, ei lehdistö juuri reagoinut tapahtumiin. Seura päätti nostaa itse omaa häntäänsä ja tehdä tiedotteita tapahtumista. Golfin maine vanhojen herrojen lajina ei Salossa toteutunut, senioritoiminta oli rauhallista, mutta juniorit tuottivat nuorelle seuralle kunniaa, kun Piritta Kaarlola pääsi syksyllä 1995 tyttöjen maajoukkuevalmennukseen asti.

Vuoden lopulla johtokunta listasi seuran uhat, mahdollisuudet, heikkoudet ja vahvuudet. Heikkoutena pidettiin sitä, ettei kentän uskottu olevan tarpeeksi houkuttelevan, eikä miljöön tarpeeksi miellyttävän. Tämän uskottiin parantuvan ajan kulumisen ja puuston kasvamisen myötä. Myös klubitalon siisteyttä ja ravintolan tasoa pidettiin heikkoutena. Ravintolatoiminnan kanssa seuralla oli ollut ongelmia ennenkin. Ravintolan pitäjä kun vaihtui useaan kertaan vuosien saatossa, koska ravintolan asiakasvirta myötäili suoraan pelikautta, eikä talvikausi siksi ollut ravintolayrittämiselle kannattavaa aikaa.

Vahvuutena ja mahdollisuuksina puolestaan nähtiin seuran toimivuus, sen hyvä henki, sekä kehittyvä jäsenistö. Seuran henki oli kasvanut lujaksi, vaikka kenttä oli vasta kehittymässä kohti kelpo pelialuetta. Nuorten SM kisojen jälkeen vuodesta 1996 odotettiin arvokisojen kannalta vaatimattomampaa

vuotta. Vuoden 1996 merkittävimpiä tapahtumia oli ensimmäinen Coca-Cola Golfin Salossa pelattu finaali. Aktiivisen junioritoiminnan lisäksi seuran omat “normaalipelaajat” rohkaistuivat osallistumaan jo muidenkin seurojen järjestämiin kilpailuihin. Seuran omista kilpailuista suosituimpana pysyi vuodesta toiseen juhannuksen alla järjestetty scramble-kisa.

Vuosi 1997 alkoi kehitystarpeilla. Rakkaan naapurin, Wiurilan omistajat vaihtuivat, ja kenttien yhteistyötä päätettiin ryhtyä parantamaan. Kentän markkinointiin päätettiin myös panna lisää painoa ja pohdittiin markkinointitoimikunnan perustamista tehtävää varten. Muita muutoksia olivat ravintoloitsijan vaihtaminen klubitalolle. Kentän ulkoista ilmettä haluttiin myös kohentaa. Lyöntipaikat kaipasivat kunnostusta ja väylät niin penkkejä kuin roskiksiakin. Pientä huolta aiheutti myös se, että kentän laita-alueet olivat muuttuneet asuntoalueiksi. Kentän itäpuolelle oli noussut useita rivitaloja, eikä pelaajien ja asukkaiden yhteiselo ollut mutkatonta. Helpotusta haettiin maavallien suunnittelusta. Pasi Anttilan kiireiden vuoksi seuralle valittiin uusi kapteeni, Pertti Peikola.

“Tää johtuu meidän Tertun niskanikamista! Me pelattiin silloin opettajien sekajoukkueessa lentopalloa, mutta sitten Tertun niskanikamien välilevyt degeneroituivat mataliksi ja lääkäri ilmoitti, että kovan pelialustan päällä hyppiminen loppui tähän. Golfseurassa oli silloin kova värväystoiminta päällä ja opettajat hankkivat yhteisen pelioikeuden kentälle. Mä en tiennyt koko hommasta yhtään mitään, mutta lääkäri oli sanonut Tertulle, että golfissa liikuttaisiin pehmeän ruohomaton päällä rauhallisesti, ja oltaisiin kauhean ystävällisiä ja arvokkaan näköisiä, niin kuin ollaan oltukin.”

Ossi Helin

Coca-Cola Golf

Salolaisesta junioritoiminnasta syntyi 1990-luvulla lopulta valtakunnalliseksi paisunut junioreiden golfkoulutus, joka sai tuhannet nuoret kokeilemaan lajia ilman sitoumuksia.

“Kaikki lähti liikkeelle siitä, kun vaimoni aloitti golfinpelun”, Coca-Cola Golfin dynamona toiminut Jari Laakkio muistelee. “Turusen Alpo vietti vaimoni Irman ja silloisen Koistin Tiinan vetämään Salo Golfin junioritoimintaa silloin aivan alkuvaiheessa. Irma aloitti golfin ensin ja minä sen jälkeen. Irmasta tehtiin nuorisotoiminnan vastaava, ja hän veti samalla myös golfkurseja ja kokosi itselleen tiimin. Siinä olivat mukana Hannu Kaarlola, Heikki Lange ja Juhani Ikonen. Se oli yhdeksänkymmentäluvun ihan alkua.”

“Meidän toimintamme oli todella modernia pienten golfseurojen vinkkelistä katsottuna. Kaarlolan Hannu kehitti valmennuspäiväkirjoja, joita ei yleensä pidetty kuin maajoukkueetasolla. Langen Hessu taas fysioterapeuttina kehitti golffarinuorten liikkuvuutta. Minun roolinani oli tehdä takapiruna paperihommia ja raportteja.”

“1990-luvun alussa Hannu ja Heikki alkoivat pohtia, millä saataisiin motivoitua ja kehitettyä nuorten lähipeliä ja minä ryhdyin vanhan kokemuksen ja osaamisen pohjalta kehittelemään junioreille rastitehtävien sarjaa. Perinteisestä golfista ne rastit erosivat pisteytyksessä; nyt ei tarvinnut pelata palloa kuppiin asti, riitti että sen sai lähelle kuppia. Jotkut vanhemmat pelaajat vierastivat tätä pisteytystapaa ensin ja ilmoittivat, että ei tämä golfin peluu mitään tikkataulupeliä ole”, Laakkio muistelee.

“Coca-Colan kanssa tämä junioriharjoittelu yhdistyi, kun tuli puheeksi, että seuran jäsenen, Hartwallin alue-edustaja Seppo Rantasen kautta voitaisiin aloittaa yhteistyö. Tämä onnistuikin niin, että koulutus muuttui kisailuksi,

Jari Laakkio testaa lyhyen putin rastin toimivuutta.

jossa juniorit pelasivat eri lähipelirasteilla ja mittasivat naruilla onnistumispisteitään. Palkintoina jaettiin puolentoista litran limupulloja.

Tätä kisailua pyöritettiin ensin muutaman vuoden ajan Salo Golfin sisällä.” Sitten syksyllä 1994 järjestettiin Golfliiton laivaseminaari, jossa pohdittiin juniorien valmennusta. Käytin siellä puheenvuoron ja kerroin Salo Gofin kokemuksista. Jari Koivusalo liitosta kiinnostui asiasta niin, että saman tien käynnistettiin suunnittelut siitä, miten tämän mallin saisi toimimaan

golfliiton tasolla. Samalla Rantasen Seppo neuvotteli omalla tahollaan siitä, lähtisivätkö Coca-Cola ja Hartwall sponsoriksi liiton tasolla tapahtuvaan toimintaan. Yhteistyö lähti käyntiin, vaikka kokoluokasta ei siinä vaiheessa ollut vielä mitään kuvaa. Myös Nokian kanssa neuvoteltiin ja niin talven aikana oli saatu mukaan kaksi isoa sponsoria, joten toimintaa ryhdyttiin laajentamaan valtakunnan tasolle.

Laakkio antaa suuren kiitoksen Jari Koivusalon työpanokselle Golfliitossa. “Hän todella tappeli asian läpi.” Mikä tässä valmiin paletin hyväksymisessä sitten oli niin vaikeaa? Se, että se ei ollut lajille ominaista. Pallojen osuma-sektoreita mitailtiin narujen kanssa ja sponsorin nimi oli selkeästi esillä tapahtumassa. Golf koettiin herrasmiesten lajiksi, jossa markkinointi ei ollut niin näkyvää. Ja sitten Coca-Cola Golf ryhtyy jakamaan limupulloja ja kännyköitä! Golflehdessä asti pohdittiin sitä, voiko kyseistä nimeä edes käyttää. Liitossa pelättiin jopa, että kännyköiden jakaminen palkintona aiheuttaisi sekaannusta ammattilaisnimikkeiden kanssa. “Liiton suuri seniorivaikuttaja Matti J. Salminen tuli kyllä myöhemmin taputtamaan minua olkapäälle ja kiittämään, mutta kyllä alussa pelko golfkentille limupullojen perässä ryntäviä lapsia kohtaan oli suurta”, Jari toteaa.

Coca-Cola Golf keräsi lopulta yhteensä 20 000 osallistujaa. Jotta viestintä seurojen välillä olisi toiminut, Suomi jaettiin neljään aluepiiriin, ja niin yhtäkkiä yli 80 prosenttia Suomen seuroista oli mukana. Toimintaa pyöritettiin noin kymmenen vuotta. Kun juttu paisui maanlaajuiseksi, oli toiminta pakko pilkkoa pienemmiksi osiksi. Jokainen seura piti ensin oman koulutuskilpailunsa, jonka jälkeen järjestettiin aluefinaalit ja lopulta maanlaajuinen loppukilpailu, luonnollisesti Salon kentällä.

Sarjoissa palkittiin aina useita. Vasemmalla oma “tähtemme” Mine Betretdin

“Salo Golfissa on hienoa se, että kun finaali järjestettiin täällä, niin siitä tehtiin aivan toisenlainen kuin mitä nämä tilaisuudet yleensä olivat. Kaikki tapahtumapaikat olivat lähellä toisiaan, nuoret saattoivat olla rennosti ja käydä seuraamassa toistensa suorituksia. Yhtä puttausta saattoi olla seuraamassa pari sataa ihmistä. Se oli yhdistetty disko, messu ja golfkisa”, muistelee Jari Laakkio. “Monet nuoret sanoivatkin, että Saloon oli kiva tulla, kun tiesi, että tunnelma siellä on rento ja aivan erilainen kuin missään muualla. Monet seurat olisivatkin halunneet finaalin itselleen”

Myös Jari Laakkio itse on palkittu toiminnastaan. Suomen Golfliitto valitsi hänet vuoden vaikuttajaksi ja tunnustusta tuli myös Salo Golfilta ja Salon kaupungilta.

Radiogolfia amatööreille

Jari Laakkio oli mukana pyörittämässä kahden vuoden ajan myös aikuisille suunnattua pienimuotoisempaa kisailua, Radio Golfia. Ideana oli tutustuttaa laji totaalisille amatööreille yritysten haastekilpailun muodossa. Kolmen hengen joukkueet lähtivät kerran viikossa kiertämään par 3 -rataa täysin ummikkopohjalta ja kisan tunnelmat lähetettiin suorana radiolähetyksenä kentältä. Idea toimi loistavasti Salon tapaisella pienellä paikkakunnalla, jossa ihmiset tunsivat toisensa. Kuuntelijat seurasivat, miten tuttujen tunarointi kentällä sujui ja joukkueiden jäsenet pääsivät piruilemaan tutuille vastapelureille.

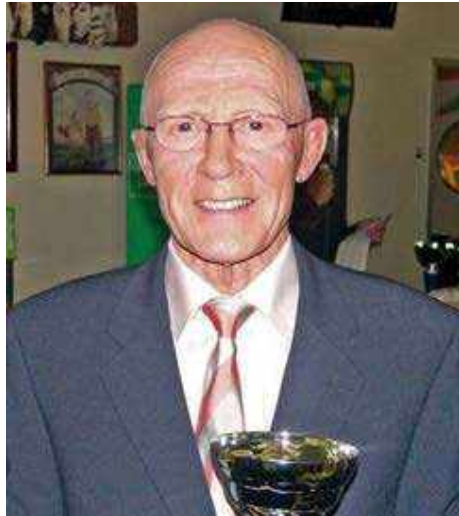
Pelaajia ehti kisaan osallistua pari sataa ja monet seuran vanhat jäsenet ovat saaneet kipinän lajiin juuri Radio Golfin kautta. Kisaajat saivat seuran puolesta pienen “starttipaketin” säännöistä ja mailojen hallinnasta, ja tämän jälkeen joukkueet pelasivat scramblena par 3 -radan. Toimittajat kiersivät joukkueiden mukana ja varmistivat, että tunnelma pysyi huumorin puolella. Yleensä olikin niin, että miten huonommin peli kulki, sitä paremmat olivat jutut.

Joukkueiden kesken luotiin ennakkomainontaa tyyliin: “Viesti puttaa Peikot koloon”, ”Talmu mustamaalaa Provärin”, Benefon ja Nokia Mobile Phones testaavat, kenen akut kestää”.

Ensimmäisen Radio Golfin vuonna 1992 voitti Salon kaupungin joukkue “Putitta perille”. Joukkueessa pelasivat Harri Silber, Raimo “Rappe” Ruokonen ja Reijo Rannikko, joista viimeiksi mainittu taisi tuossa kisassa menettää sydämensä golfille, onhan hän ollut viimeiset 20 vuotta yksi eniten kenttää kiertänyt jäsenemme.

Pentti Jakonen

Pentti Jakonen tuli Saloon liikuntatoimenjohtajaksi vuonna 1970. Salon urheilupuisto ei tuolloin ollut vielä laajentunut nykyisiin mittoihin, mutta vireä urheilutoiminta oli jo pitkään ollut vallalla. Golf sai ensimmäiset merkintänsä kaupungin suunnitelmiin jo 70-luvun lopussa, lähinnä varausena 9-reiän kentälle.

Pentin työuran aikana Saloon rakennettiin paljon uusia liikuntapaikkoja, lisää jalkapallon harjoituskenttiä, uudet tenniskentät. Samoin alueelle saatiin yksityisten hoitamina kohteina tennis- ja squash-halli, samoin uuden liikuntahallin suunnitelmat olivat jo tuohon aikaan pöydällä.

Kun Salo Golf sitten perustettiin, oli Pentti Jakonen myös ensimmäisten mukana kokeilemassa lajia, ja urheiluihmissenä luonnollisesti menetti sydämensä lajille. Pentti jopa “rakensi” asuntonsa alakertaan pienen harjoitusradan talvikausiksi. Golfin peluu on jatkunut nyt koko seuran olemassaolon ajan, ja hän on tänä päivänä seuran vanhimpia, säännöllisesti kisailevia jäseniä. Palkintokaappi on täyttynyt seniori- ja veteraanisarjan palkinnoista. Pentti Jakonen oli nuorempana kansallisen tason painija, ja edelleen monet liikuntamuodot, niin syksyisen marjastuksen, kuin talvisen hiihdon muodossa, ovat Pentin listalla.

Kunnostusta ja kilpailuja

Kaudella 1997 kentän huono kunto aiheutti keskustelua. Pelaajat eivät käyttäneet greenihaarukoitaan pallojen alastulojälkien korjaamiseen, eikä fore-huutoja huudettu mahdollisissa vaaratilanteissa. Turhan hidas pelaaminen aiheutti myös harmistuneisuutta, kuten myös se, että pelaajat eivät aina varanneet lähtölistasta aikaa, vaan sujahtivat kentälle sopivan raon sattuessa. Seuran hallitus kantoikin huolta siitä, opetettiin uusia jäsenille varmasti tarpeeksi golf-etiketä alkeiskursseilla. Seuran johtokunta päättikin ottaa huomautukset ja pelikiellot käyttöön sääntöjä rikkoville ja jou-
tuikin jakamaan muutamia suullisia huomautuksia jäsenilleen. Jäsenmäärän kasvu oli nopean alun jälkeen hidastunut. Jäsenmäärän kasvattaminen yli 500 oli ollut tavoitteena useiden vuosien ajan.

Naisten ja miesten lyöntipelin SM-

kisoja vuodelle 1999 anottiin syksyllä 1997. Tuolloin ei vielä liitossa näytetty vihreää valoa, mutta seuran aktiivisuus huomioitiin siellä, ja hakemus “poiki” myöhemmin jättipotin.

Uuden urheiluhallin rakentaminen golfkentän viereen ratkaisi vihdoin pitkään lähiseudun asukkaita tuskastuttaneen golfkenttäliikenteen. Golfkentän ja uuden Salohallin liikennettä varten rakennettiin uusi liittymä Kiskontieltä ja kiistellyltä Ratsumiehenkadulta tehtiin kevyen liikenteen väylä. Harjoitusalueilla suunniteltiin rangen lyöntipaikan kattamista sadesäiden varalle ja laskeskeltiin, paljonko rakennelma tulisi maksamaan. Toinen suunnitelmassa ollut rakennus oli uusi bägivarasto, koska alkuperäinen varasto ei enää alkuunkaan vastannut senhetkisen pelaajamäärän tarpeita.

Golfkentän koko laajuus alkoi kaik-

kine haasteineen realisoitua seuralle, kun kymmenes toimintavuosi koitti. Kentän hoitokalusto alkoi osoittaa vanhenemisen merkkejä niin kas- telu- kuin leikkuulaitteidenkin suhte- teen. Pelaajat vaativat hyvin hoide- tun kentän lisäksi myös yleistä siiste- yttä ympärilleen. Kaikista kentällä olleista purnukoista kun ei aina käy- nyt selville, oliko kyseessä siisti ros- kis vai rupsahtanut kukkaistutus. Tupakantumpitkin oli olosuhteiden pakosta heitettävä maahan, mikäli

roskiksia ei näköpiirissä ollut. Seura oli pystyttänyt kentälle oman kenttä- käymälän, koska perusgolfkierros vie pelaajalta useamman tunnin ja hätä saattoi yllättää monen väylän päässä klubilta. Rakennelman huol- taminen osoittautui sen kaukaisen sijainnin vuoksi hieman haasteel- liseksi.

Seura täytti kymmenen vuotta elo- kuun viimeisenä päivänä 1998. Parhaimpia syntymäpäivälahjoja oli se, että seuran jäsenmäärä lähti vuo-

Tämä huvimaja toimi usean vuoden taukotupana ja kilpailutoimistona

sien hiljaiselon jälkeen nousuun. Se kohosi kahdessa vuodessa 418:sta 628:een. Vuosien mittainen tavoite jäsenmäärän nostamisesta yli 500:n saavutettiin ja ylitettiin vihdoin.

Vuodelle 1999 seura oli anonut alle 18-vuotiaiden reikäpelin SM-kisoja ja ne järjestettiin kesäkuussa. Vuodelle 2000 oli puolestaan anottu seniorien reikäpelin SM-kilpailuja ja näidenkin kisojen osalta hakemus meni läpi. Kisat pelattiin elokuussa Viikkoa ennen tätä saatiin järjestettäväksi Lions Clubien SM-kilpailut.

Kilpailuvuoteen siirryttiin uudistuneissa merkeissä, kun klubitalon paljon nähneet 1990-luvulla sisustetut sisätilat saivat uuden ilmeen. Lattiat uusittiin, tuolit verhoiltiin ja ikkunaverhot vaihdettiin. Seura pystyi päättämään vuoden 1999 tyytyväisenä, koska lainoja oli pystytty lyhentämään alkuperäistä ohjelmaa enemmän.

Vuoden 2000 alussa seuralle palkattiin oma golfpro, Kari Itäluoma. Seurassa oli muutenkin otettu kapteeni Seppo Rantasen johdolla suunta kohti "oikeaa" golfseuraa. Klubilla caddiemastereille hankittiin yhteinäiset työasut ja kentällä otettiin tiukempi linja pukeutumiseen ja sääntörikkomuksiin. Kesällä pelattiin edellä mainitut Lionsien SM-kilpailut, sekä senioreiden reikäpelin SM-kisat. Vuonna 2000 seuralle siunaantuivat myös sen ensimmäiset SM-mitalit tyttöjen Heidi Harjun ja Aino Langen toimesta. Satu Harju palkittiin kauden parhaana pelaajana ja hänelle myönnettiin, kuten myös Aino Langelle, Heidi Harjulle ja Olli Alholle, stipendit seuran puolesta. Kauden lopuksi seuran ensimmäinen kapteeni, Pasi Anttila sai vuosikokouksessa kunniapuheenjohtajan arvonimen ja Anttila puolestaan luovutti seuran käyttöön pokaalin, jaettavaksi vuosittain seuran parhaimmalle pelaajalle.

Seuran lyöntipelimestarit vuonna 2000, Satu Harju ja Jussi Kaarlola

Kauden 2001 aikana jäsenmäärä ylitti 700 jäsenen määrän. Varsinkin junioreiden määrä oli kasvussa ja greencard-suorituksia tuli tasaisesti. Kenttä ja varsinkin greenit kaipa- sivat kuitenkin hoitoa ja talvisääntö pidettiin kentällä voimassa poikke- uksellisesti aina kesäkuun puolivä- liin asti. Kentälle oli saatu uusi tau- kotupa ja pelaajien toivottiin pitävän 9 reiän jälkeen “kaffepaussin” ennen takalenkkiä.

Yhdistyksen lainatilanne parani kau-

den aikana, koska Golfkeskus Oy ot- ti taatakseen seuran loput lainat, jol- loin jäsenten henkilökohtaisista lai- na takauksista päästiin lopulta eroon. Seura ilmoitti Suomen Golfliitolle syyskuussa olevansa tarvittaessa valmis järjestämään Golfliiton SM- reikäpelin seuraavana kesänä, SM- lyöntipelin kaudella 2003 ja 21- vuotiaiden SM-kisat vuonna 2004. Seuran ladykapteeni Hilppa Vieno- nen, sekä kapteeni Seppo Rantanen luopuivat kauden lopulla pesteistään

ja samalla lopetettiin controller-toiminta, koska pelaajakuri ja kentän arvostaminen oli valvonnan avulla noussut toivotulle tasolle.

Kausi 2002 aloitettiin uusin voimin. Kapteeniksi valittiin Harri Nieminen, ladykapteeniksi Tina Kesälä ja seuran hallituksen puheenjohtajaksi Terjo Ek. Tuleva kausi, vuosi 2003, oli seuran 15. toimivuosi ja juhlien valmisteleminen aloitettiin hyvissä ajoin vuoden 2002 puolella. Kenttä oli kuitenkin kaukana juhlakuntoisesta. Kenttähenkilöstön määrä oli muihin kenttiin verrattuna minimaalinen, eikä kaikkia kunnostustöitä ehditty keväällä hoitaa. Greenit olivat huonokuntoisia, mikä vähensi vieraspelaajien intoa tulla kentälle, joka puolestaan näkyi laskevina greenfee- ja kilpailutuloina.

Kentän uuden taukomajan myyntitoiminta ei myöskään pelannut toivotulla tavalla, koska sen valvonta klubirakennuksesta käsin oli hankalaa. Majaan panostettiin kuitenkin

hankkimalla sen terassille uusia kalusteita ja asentamalla sen seinustalle mailojen pesulaite. Vanhan palloautomaatin viereen hankittiin samalla uusi automaatti ja range-alueelle asennettiin suojaverkko suojaamaan ratsastusmaneesin aluetta palloilta. Loppukauden seura elikin tarkalla budjetilla ja kausi päätettiin tyytyväisinä, koska green card-suorituksia otettiin kauden aikana vastaan 20 prosenttia edellisestä enemmän.

Lipunnosto aamuvarkaisella

Swingi

Varsin pian seuran perustamisen jälkeen alettiin toimittaa jäsenistölle tiedotuslehteä. Internetistä ei vielä tiedetty kuin opiskelijajapiireissä, joten paperilla oleva viesti oli ainoa mahdollisuus. Näistä asioista osaa parhaiten kertoa Jari Jaatinen.

“Ensimmäinen selkeä painotuote oli vuonna -90 tehty Juhla-Swingi, joka painettiin Sa-Sa painossa ja sen painosmäärä oli 30.000 kpl. Lehden tarkoitus oli tuoda golfkenttää tunnetuksi laajemmalti ja se jaettiin sekä paikallisen jakelun, että postin välityksellä Salon talousalueelle. Lehteä jaettiin myös samana vuonna Helsingin Golfmessuilla, jossa Salon Golfkeskuksella oli oma osasto. Lehteen saatiin myytyä mainoksia sen verran, että painatus-

kustannukset saatiin katettua, sillä ylimääräistä rahaa ei seuralla, eikä Oy:llä ollut. Kansikuva oli turkulaisen taiteilijan tekemä, ja kuvassa takana oli uimahallin komea profiili, kuin kuvaten tulevaa klubitaloa”, selvittää Jari Jaatinen.

“90-luvun alun jäsentiedotteet tehtiin “leikkaa, liimaa ja kopioi” -tekniikalla, ja vuonna 1992 alettiin tekemään väripainettuja vuosikirjoja, joissa

oli tietoa jäsenistöstä, kauden kilpailuista ja golfin liittyvistä asioista. Myöhemmin vuosikirja muuttui kustannussyistä taskukokoiseksi, lähinnä kauden tuloksista kertovaksi vihkoseksi. Seuraava suuri panostus tiedotukseen oli vuonna 2003, seuran täyttäessä 15 vuotta, jolloin tehtiin lähinnä 17.-20.7. pidettyjen SM-kisojen kunniaksi toinen Juhla-Swingi, historiikkimainen julkaisu, josta vieraatkin saivat tietoisikun seuran menneisyyteen ja samalla kisatiedotteen. 2004 tehtiin vielä yksi värjulkaisu, jossa muisteltiin edellisen syksyn 15 -vuot-

tisjuhlia. Saman vuoden lopulla saimme seuran sivuille ensimmäisen 'Netti-Swingin'. Sen jälkeen tehdyt tiedotteet ovat kaikki tallessa seuran sivuilla, seura-osion alla. Teemana on säilynyt ensimmäisessä Swingissä vuonna 1989 ollut kommentti: 'Salon Golfin puolueellinen äänenkannattaja'. Seuran nettisivut ovat muokkaantuneet toimivaksi kokonaisuudeksi, jota tietenkin tullaan täydentämään uusien ideoiden pohjalta. Päivittäisestä ylläpidosta ovat vastanneet caddiemasterimme ja ne ovat pysyneet erin-omaisesti ajan tasalla, kiitos siitä ennen kaikkea Anulle”, toteaa Jari lopuksi.

Ani Savolaisen
voittoputti on
päättynyt reikään.

SALON

loistavat SM-KILPAILUT

*Ennennäkemätön tulostaso,
hüiheet loppuratkaisut, upea
sää ja erinomaiset kisajärjes-
tyt. Resepti, jolla Salössä
järjestetyistä SM-kilpailuista
leivottiin loistava urheilu-
tapahtuma.* **Jere Jaakkola**

SM-kilpailut

Marraskuussa 2002 pelikauden jo loputtua seura joutui haastavan tilanteen eteen. Suomen Golfliitto tarjosi Salolle järjestettäväksi liiton yleisen sarjan lyöntimestaruuskilpailuja heinäkuulle 2003.

Täytenä yllätyksenä tarjous ei tullut. Kisoja oli anottu jo monta vuotta aikaisemmin ja tuolloin oli päätetty, että jos kisat saadaan, niin ne myös järjestetään. Kisat oli alun perin tarkoitus järjestää Pohjassa Nordcenterin kentällä, mutta seura perui aiheet ja niin kisoja tarjottiin Salo Golfille. Liiton valmennuspäällikkö Juha Juvonen kävi esittelemässä asiaa Salossa ja ilmaisi liiton myönteisen kannan asiaan, vaikka julkistaminen voitaisiinkin tehdä vasta, kun kaikki tahot olisivat hyväksyneet järjestelyn.

Päätös oli kaikkea muuta kuin helppo. Päätöstä tehtäessä aikaa kisoihin oli tasan kahdeksan kuukautta. Seuran hallituksen sisällä syntyi epäilyjä sen suhteen, pystytäänkö hanketta sittenkään toteuttamaan, aiheuttaen jopa opposition eroamisen seuran hallituksesta.

SM-kisat eivät ole mitkä tahansa viikonloppukisat. Kenttää kierretään monta päivää ja kaikki virheet kentässä tulevat auttamattomasti esille. Paikallahan on maan huippupelaajien lisäksi Suomen golfliiton ja kisasponsorien edustajia. Tämän lisäksi palveluilta odotetaan tiettyä tasoa. Muun muassa autopaikat, bägien säilytykset, ruokahuollot ja tulospalvelut on saatava toimimaan niin, että pelaajien ei tarvitse edes miettiä niitä, vaan he voivat keskittyä pelkästään pelaamiseen.

Vuonna 1999 Suomen mestaruudesta pelattiin Seaside Golfissa, Turun Harjattulassa, ja kentän surkea kunto toi kentälle pitkäksi aikaa huonoa mainetta. Kentän pitäisi myös tuoda haastetta pelaajille ja Salon peltomaisen luonteen pelättiin olevan huippupelaajien taidoille liian helppo. Kentälle tehdyn kunnostamissuunnitelman toteuttaminen oli nimittäin vasta alussa ja takana oli kuuma ja miltei täysin sateeton kausi.

“Mä olin Teneriffalla lomalla ja just kaupassa, kun Ekin Terjo soitti mulle, että mitä mieltä olet, asia pitäisi nyt päättää,” Alpo Turunen muistelee. “Sanoin, että helkkari, älkää missään nimessä peruko kisoja. Sen parempaa mainostahan Salon kenttä ei lopulta olisi voinut saada,” Turunen toteaa.

Hyvänä puolena kilpailujen järjestämiselle listattiin ensinnäkin kisojen tuoma taloudellinen hyöty. Onnistuessaan kilpailut toisivat lisäksi maanlaajuista positiivista näkyvyyttä, niin huippupelaajien kuin liitonkin keskuudessa. Kilpailuista lähetettäisiin myös koosteita televisiossa jokaisena kilpailupäivänä. Kilpailun järjestämiselle löytyi sekä kannattajia että vastustajia ja lopulta puheenjohtajan äänellä kisat päätettiin pitää. Järjestelyjen tiukasta aikataulusta kertoo esimerkiksi se, että kilpailuita ei ollut mitenkään ehditty ottaa huomioon seuran tulevan vuoden talousarviossa.

Kilpailuja varten luotiin oma organisaatio, joka jakoi tehtäväalueet vastuushenkilöille. Kilpailun johtajana toimi seuran kapteeni Kari Bastman. Koska vuosi 2003 oli samalla seuran 15. toimintavuosi, oli siitä kisojen ja vuosijuhlien myötä muodostumassa odotettua stressaavampi ja työntäyteisempi. Kenttää työstettiin edustuskuntoon muun muassa ilmaamalla greenejä, kasvattamalla raffeja liiton vaatimiin mittoihin ja suojaamalla

rangen ratsastushallin puoleinen reuna kokopitkällä verkolla. Seuralle tilattiin uudet väyläoppaat ja toimitsijoille yhtenäiset asusteet. Kilpailujen suojeleijaksi saatiin itsekin golfia pelannut ministeri Sinikka Mönkäre. Kisat pelattiin 17.- 20. heinäkuuta. Jo ensimmäisenä päivänä helteisessä ja tuulettomassa säässä Tuusulan Golfklubin Ari Savolainen löi uuden kenttäennätyksen, 62 ja Kymen Golfin Hanna-Leena Salonen puolestaan naisten

Miesten parhaat: Ari Savolainen, Roope Kakko, Peter Erofejeff ja Mikko Korhonen. Erofejeff ja Korhonen selvittivät itsensä vuoden 2012 raskaista karsinnoista Europan Tourille. Ari Savolainen siirtyi voittonsa jälkeen Aasian ammattilaistourille ja Roope Kakko eteni Eurooppa Tourille.

uuden kenttäennätyksen, 66. Savolainen voitti lopulta 1. jatkoreiällä Roope Kakon ja vei mestaruuden. Naisten mestaruuden voitti Kymen Golfiin Ursula Tuutti. Hanna-Leena Salonen, joka oli viimeiselle kierrokselle lähdettäessä vielä 4 lyöntiä edellä Nina Isakssonia, joutui taipumaan kahdella lyönnillä neljänneksi, Isakssonin pelattua viimeisen kierroksen 69 lyönnillä. Kisat olivat täydellinen jättipotti Salo Golfille. Kiitosta tuli niin pelaajilta kuin Golffiiton edustajiltakin. Seura pyöritti kisat talkoovoimin ja seuran jäsenistä oli töissä lähes 60 henkeä.

Naisten kolmikko, Ursula Tuutti, Stenna Westerlund ja Nina Isaksson

“Sunnuntaina, kilpailujen päätyttyä, oli itse kunkin helppo todeta, ettei yhtä hyvin järjestettyä Golfliiton kilpailua ole Suomessa kenties koskaan nähty,” kirjoitti Suomen Golflehti kilpailu-raportissaan.

Kisat onnistuivat myös taloudellisesti hyvin, eli seura jäi niistä plussalle. Seuran 15-vuotisjuhlat voitiin järjestää hyvillä mielin ja kiitokseksi kaikille SM-kisojen järjestämiseen osallistuneille talkoolaisille seura järjesti vielä klubilla oman kahvitilaisuuden kauden 2003 päättyessä.

Seuran 15-vuotisjuhlassa jaettiin ansioituneille toimihenkilöille Suomen Golfliiton myöntämät liiton pronssiset ansiomerkit.

Ansiomerkkien saajat vas. Pasi Anttila, Kari Bastman, Hilppa Vienonen, Seppo Juntti, Jari Jaatinen, Jukka Lehtiö ja Alpo Turunen

“Voinhan mä tulla, mutta ei mua kyllä tippaakaan kiinnosta!”

Kari Batman eli Basti on ollut mukana seuran toiminnassa 1980-luvun lopulta alkaen. Hän on toiminut sekä seuran hallituksen puheenjohtajana että kapteenina. Bastman jos kuka hallitsee golfin sääntöjen kimurantin maailman.

“Mitenkö ajauduin golfin pariin? Silloin alkuaikoina Turusen Apea saattoi syyttää kaikesta, ja tästäkin voi”, Kari nauraa. “Olin ollut Salon Viestissä mukana ja Apehan oli siellä ollut pitkään valmennushommissa. Kerran Ape sitten sanoi, että tulepas tuonne urheilutalolla, meillä on siellä golftreenit. Sanoin, että voinhan mä tulla, mutta ei mua kyllä tippaakaan kiinnosta. Ei siellä silloin mitään porukkaakaan ollut. Laineen Helena heitti keihästä ja Ape löi golfpalloja pressua vasten.”

“No, Ape ehdotti, että kokeilen ensin tennispallolla ja sitten kun sain siihen osuman, niin sitten sai pikkuhiljaa lyödä oikein golfpallokin. Sen vaan muistan, miten vasen käsi oli ihan rakoilla sen jälkeen. Oli sen verran tiukka puristusote mailasta. Siitä se kuitenkin lähti. Oli minua jo työelämässä houkuteltu lajin pariin, mutta nauroin silloin vaan, että minähän en tollaiseen vanhojen ukkojen kepin nojailuun lähde. Mutta kun ensimmäisen kerran sitten osuin siihen palloon kunnolla, niin se oli sitten menoa. Vaikka aika harvoin siihen on sen jälkeen tullut kunnolla osuttua...”

“Olin siinä sitten viitisen vuotta seuran puheenjohtajana. Se oli sitä jatkuvan rahapulan aikaa. Mutta onneksi meillä oli Ape, hän oli alusta alkaen erittäin tarkka rahojen käytöstä. Silloin oli aina kysymys siitä, että mikä näistä

hankalista ratkaisuista valitaan. Ja se mikä tämän homman pelasti, oli äänivaltarakenne. Eli seuran äänivalta ratkaisi, eikä mikään iso osakkeenomistaja päässyt viemään meitä kuin pässiä narussa. Silloin opittiin kyllä huomaamaan myös, että klubi muodostuu klubin jäsenistä. Ja meillähän on ollut alusta asti valtavan hyvä klubihenki täällä. Alkuaikoina järjestettiin pelimatkoja etelään parikin kertaa vuodessa, kun kenttä ei vielä ollut kokonaan valmis. Ja tietysti käytiin kotimaassakin muilla kentillä, aluksihan Aura Golf ja Ruukkigolf olivat meidän kotikenttiämme. “

Kari tehtävässään kapteenina, seuran vieraillessa ystävyyskaupunki Katrineholmin golfklubilla vuonna 2005

“Siinä puheenjohtajakauden jälkeen oli parisen vuotta taukoa ja sitten minua pyydettiin kapteeniksi ja olin siinä hommassa viitisen vuotta. Se oli kyllä tietyllä tavalla työläämpää kuin puheenjohtajan homma, koska puheenjohtaja pystyi aina delegoimaan tehtäviä, varsinkin kun oli hallituksessa hyvää porukkaa, jotka myös tekivät hommia. Mutta kapteenina on aika yksin ja

tilanteet ovat aivan erilaisia. Ja oli myös aina paineita siitä, että kun tuli seuraottelu, ja siihen piti saada joukkue kokoon, niin eihän sitä sitten valitulle sopinutkaan. Joko tuli aloitettua kyselyt liian myöhään, tai sitten ne olivat keksineet itselleen jotain hausempaa tekemistä!”

Tuomarin kulkuneuvo ei välttämättä ole mitään luxusta.

Sääntöjen maailmasta Bastman innostui keväällä 1993, kun Golfliiton pääsihteeri Osmo Saarinen tuli Saloon pitämään kahden päivän sääntöluennon. Luennon jälkeen oli 20 kysymyksen koe. “Klubin ravintolassa me niitä kysymyksiä sitten pohdittiin. Hän vei vastaukset mukanaan ja vähän ajan päästä postissa tuli kirje, jossa sanottiin, että minut oli hyväksytty liittotuomariksi”, Kari muistelee. “Oli ilmeisesti pieni pula tuomareista, koska se tapahtui niin äkkiä. Olisiko niitä liittotuomareita ollut silloin kymmenen.” Homman päästyä alkuun lisääntyivät koulutustilaisuudet ja syksyllä Master Golfissa pidettiin kahden päivän koulutus, jonka vetivät kaksi skotlantilaista R&A:n (The Royal and Ancient Golf Club of St.

Andrews) kouluttajaa. “Niiden kokeiden jälkeen alkoi tulla jo oikein tuomaritehtäviä”.

“Tuomarointeja on ollut 4-5 kesässä ja tuomarisysteemin uudistuksen jälkeen on ryhdytty kouluttamaan myös seura- ja aluetuomareita. Seuratuomareita on tullut aika monta sataa kappaletta koulutettua”, Kari muistelee. “Ajatuksena on, että kaikissa avoimissa golfliiton kilpailukalenterissa olevissa kisoissa olisi seuratuomari ainakin yhtenä tuomarina. Me innostuimme täällä Salo Golfissa niin, että saatiin heti 10 tuomaria koulutettua.”

Seuratuomarin on mahdollista päästä ensin aluetuomariksi ja sitten liittotuomariksi, mutta siihen vaaditaan useiden vuosien työskentelyä ja apulaisena oloa. “Enää ei selviä niin helpolla, kuin minä selvisin”, Kari naurahtaa.

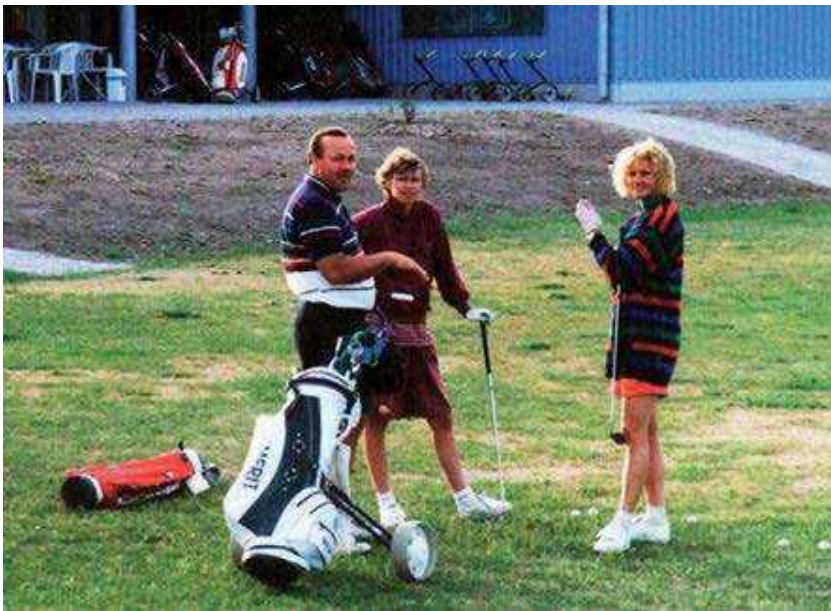
Seuraavaksi Karille ehdotettiinkin koulutusta Skotlannissa, koska kouluttajakokemuksen jälkeen seuraava askel oli kansainvälisen tuomarin pätevyys. Helmikuussa 2010 Bastman sitten matkusti pääkallonpaikalle. “Meitä oli siellä yhteensä kolme suomalaista, mikä oli normaalia enemmän. Siellä kyllä huomasi, että tämä on aika kansainvälinen laji. Siellä oli 43 maata edustettuna. Ainoat “golfmaat”, jotka eivät olleet mukana, olivat USA ja Meksiko, koska heillä on toinen järjestö.”

Mikä niissä säännöissä sitten kiehtoo? “Säännöt nyt vaan ovat sellaisia, että ne alkoivat jostain syystä kiinnostaa ja kompensoivat sitä, että vaikka peli ei olisikaan hallussa, niin säännöt ainakin ovat”, Kari naurahtaa.

“Ja olen kyllä sääntökurssilla aina maininnut, että golf ei ole mitenkään reilu ja tasa-arvoinen peli, vaan tapa kiduttaa itseään. Mutta jos hallitse säännöt, niin ei kidu niin paljoa..”

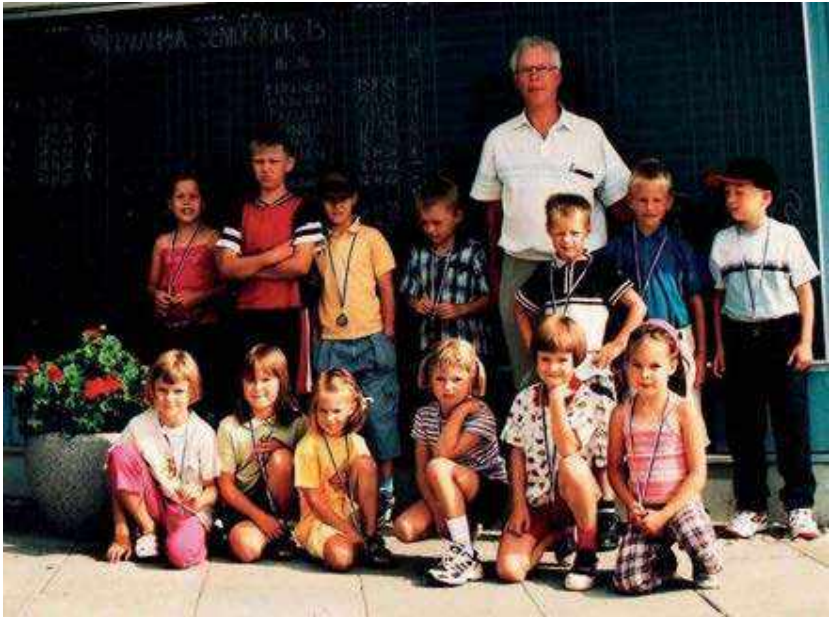
Sinettiseuraksi

Seuran toiminnassa on alusta alkaen yhtenä painopistealueena ollut juniorivalmennus. Vetovastuussa tuolloin olivat yleensä juniorien vanhemmat. Valmennus oli alussa fysiologia painotteista, olihan virallinen golfvalmennus tuolloin melkein yksinomaan pro-pohjaista. Kun seuralle saatiin oma pro, Kari Itäluoma, alkoi myös valmentajien koulutus. Juniorit jaettiin eri ikäryhmiin, ja niin saatiin kesäisin kentälle ja talvisin Karjaskylän koululle motivoituneita nuoria golffareita ohjatun valmennuksen pariin. Valmennuksen rakenne oli jo -90 luvulla suunnitelmallista ja valvottua, joten ei ollut ihme, että junioreita oli jo useita kymmeniä mukana siinä vaiheessa, kun jäsenistöäkään ei ollut kuin muutamia satoja. Valmennuksesta vastasivat lähinnä Heikki Lange, Irma Laakkio, Hannu Kaarlola ja Tiina Koisti.

Valmennuskolmikko, Hannu Kaarlola, Irma Laakkio ja Tiina Koisti

Lisäksi Ossi Helinillä oli 90 -luvun loppupuolella oma miniryhmänsä, joka sai lempinimen “Ossin Enkelit”.

Ossi Helin ja minien ryhmä

Alkuvaiheen koulutustapahtumiin liittyy hauska tarina Heikki Langelta, josta käy ilmi, että aina voidaan soveltaa, jos ei meinaa sopia.

Hernekeittoa saunasta.

“Olimme innokkaasti kehittämässä junioriemme harjoittelua. Katsoimme hyvin tärkeäksi talviharjoittelun, jota pääsimme tekemään Karjaskylän koululla viikonloppuisin. Lyöntejä verkkoon, lähipeliiä, puttia ja jonkin verran fysiikkaakin, mm. sählyn pelaamisen muodossa.

Tiesimme, että Vierumäellä on kuplahalli, jossa pro Reima Kaija opasti maamme parhaimmistoakin talvikaudella. Sinne oli päästävää. Seuran puolelta ei kuitenkaan rahaa ollut tiedossa, sen verran tiukka oli aloittavan

seuran talous. No, kuitenkin halusimme juniorit Vierumäelle hiihtoloman aikaan, ainakin muutamaksi päiväksi. Kuitenkin majoitus paikallisessa hotellissa oli aivan liian kallis vaihtoehto omakustannushintaiseen budjet-tiimme. Joten varasimme mökin, johon kaikki mahtuisivat "siskonpetiin". Ok, mutta ruokailu ravintolassa tulisi myös liian kalliiksi, mitä ratkaisuksi? Ohjaajiimme sattui kuulumaan opettaja, joka totesi, että viikonlopun menu voitaisiin saada aikaiseksi koulussa oppilastyönä, omakustannushintaan. Maksoimme vain ruokatarvikkeet ja saimme ruoat mukaamme koko vii- konlopuksi, kattiloihin ja pannuihin pakattuina. Jopa koulun pikkubussi luvattiin käyttöömmekokustannushintaan. Kyllä kaikki järjestyy jos tahtotila vain on riittävän kova.

Ja niin matkasimme pikkubussilla Vierumäelle. Harjoittelumme ohjaajana kuplalla oli Reiman Kaijan isä, joka osasi kyllä asiansa hyvin. Me mukana olleet valmentajat täydensimme ohjausta omalta osaltamme. Entäs kuinka iso kattilallinen hernekeittoa saadaan lämpimäksi joukolle juniorigolffareita, kun aikataulukin satoi kuplan käyttöömmekokustannushintaan? No vähän kekseliäisyyttä kuvaan. Kun tulimme perille, laitoimme mökin saunan täysille lämpiämään ja ison hernekeitto-kattilan ylös lauteille. Kun sitten ruoka-aika koitti, olikin hernekeitto jo monta tuntia siellä olleena melkein riittävän lämmintä. Annos vain lautaselle ja vielä puoleksi minuutiksi mikroon, niin kyllä höyryävä keitto oli valmista nautittavaksi. En muista juniorien yhtään moittineen asiaa. On kai niin, että kun huomasivat meidän ohjaajien todella panostavan kaikkeen, niin ei siinä ole sen kummempaa sanomista sitten enää. Koko viikonloppu meni hyvin itse asian, golfharjoittelun merkeissä, ja tyytyväisen onnellisena palasimme taas Saloon monta kokemusta rikkaampana."

-Heikki Lange-

Vuonna 2006 seuran hallitus asetti tavoitteeksi Sinetti-seura vaatimusten täyttymisen seuran toiminnassa. Asian vetovastuun otti tuolloin, nykyisinkin junioritoimikunnan vetäjänä toimiva Pertti Kiiskinen. Pertin tiivis asioihin paneutuminen ja hyvän tiimin ympärilleen saaminen johtikin tavoitteeseen, ja niin seura sai kesällä 2007 arvokkaan tunnustuksen liitolta. Sinettiseuran arvon saaminen ei ole mikään ritariarvo, joka säilyy “hautaan asti”, vaan sen säilymiseksi on tehtävä jatkuvaa työtä junioritoiminnan eteen. Harjoituspäiväkirjat, valmennussuunnitelmat, valmentajien koulutus ja kaikki vastaava kirjataan tarkkaan ja niistä tehdään liitolle säännölliset raportit. Tälle työlle on myös seuran annettava riittävä tuki jatkossa, jotta junioritoiminta voisi tulevinakin vuosina olla seuran tärkein painopistealue.

Heikki Hallaranta ja Pertti Kiiskinen vastaanottamassa Sinettiseura-logoa

Nuorten kokoontuneina sääntö- ja etikettikoulutukseen.

Mikään ei voita puttiharkkoja

Puheenjohtajat

Pasi Anttilan siirryttyä seuran kapteeniksi, hänen seuraajakseen valittiin, jo Aura Golfin ajoilta tuttu Jukka Lehtiö. Jukka toimi puheenjohtajana kaksi vuotta ja hänen jälkeensä nuijaan tarttui Pekka Saarinen. Kun Kari Bastman saatiin houkuteltua puheenjohtajaksi, meni häneen johdossaan 6 vuotta, 1994-1999. Ennen Terjo Ekiä, puheenjohtajana oli kaksi vuotta Pekka Mäkelä. Terjon johdossa menttiin vuodet 2002-2005. Seuran 25 v juhluvuonna seuran puheenjohtajana jatkaa kahdeksatta vuottaan Heikki Hallaranta.

Koska herrat Anttila, Bastman, Ek ja Hallaranta ovat esillä toisaalla teoksessa, on tähän kerätty lyhyt haastattelu Jukka Lehtiön, Pekka Saarisen ja Pekka Mäkelän puheenjohtajakauden muistoista.

Jukka Lehtiö (1991-92)

Pekka Saarinen (1993)

Pekka Mäkelä (2001-02)

Kysymys: Mitä asiaa pidät puheenjohtajakautesi tärkeimpänä asiana?

Jukka:

“Meitähän oli silloin seurassa vajaa 100 aktiivista jäsentä ja innostus golfiin oli kova. Talkoohenki oli voimissaan. Kentänkunnostustalkoita keväisin ja pelikaudenkin aikana. Puiden istutusta, “hanskat naulaan”- ja muita rahankeruuiltamia. Golfkurssuja tuli vedettyä useana vuotena kymmenittäin, ja nekin talkoohengessä. Muutama kymppi siitä saatiin sitten seuran kassaan. Vastauksena kysymykseen, ehkä tärkeimpänä asiana pitäisin golfin tunnetuksi tekemistä ja sitä kautta seuran jäsenmäärän kasvattamista. Kaikki oli silloin niin uutta.”

Pekka S:

“Yritin auttaa vuorollani Salo Golfia näkyvyyttä Salossa uudehkona seurana ja golfia harrastusmuotona, mahdollisimman suosituksi lajiksi.”

Pekka M:

“Puheenjohtajakauteni sattui hyvään kasvun saumaan, eli seuran jäsenmäärä ja sen myötä talous saatiin terveelle pohjalle ja seuran velatkin omille vakuuksille. Hyvä yhteistyö Oy:n kanssa mahdollisti investointien käynnistämisen kaluston uusimiseen ja kentän korjauksiin. Bägivarasto oli myös iso ponnistus. Onneksi meillä oli hyvä tiimi hallituksessa.”

Kysymys: Entäpä jokin hauska muisto?

Jukka:

“Tasoitus-/greencard asioista tulee yksi mieleen. Nimenkin kyllä muistan, mutta antaa sen olla. Olin nähnyt kaverin pari kertaa rangella uusine

mailloineen. Mietin itsekseni, että vielä pitää hänenkin muutama tuhat palloa lyödä, jotta swingi hioutuisi lähemmäksi standardi-klubipelaajan swingiä. No, seuraavana päivänä sama kaveri tuli touhukkaana luokseni ja sanoi, että hänen pitäisi saada huomiseksi greencard. Sanoin hänelle, että se ei oikein näin lyhyessä ajassa onnistu millään, kun pitäisi nämä lyöntikokeet ja säännöt/etiketti suorittaa ensin. Kysäisin, miksi nyt niin kova kiire on? No, he lähtisivät asuntovaunulla kiertämään Suomea ja olisi niin mukava käydä pelaamassa eri kentillä! Sain siinä muutaman kerran perustella, että Salo Golfista annettu GC on tavallaan käyntikortti ja vakuutus siitä, että GC:n haltijalla on perustiedot ja taidot golf-pelistä.

Pekka S:

Muistoista hauskimmat liittyvät jokavuotisiin Hanskat Naulaan-juhliin, joihin panostettiin suurella joukolla ja innostuksella.”

Pekka M:

“Ehdottomia helmiä olivat kahdet SM-mitalikahvit, kiitos Heidin ja Ainon. Koskahan juodaan seuraavia?”

Kysymys: Koitko kautesi aikana seuran talousvaikeuksien paineita?

Jukka:

“Sellaista en muista. Vaihtovelkakirjojen 5 vuoden laina-aika rauhoitti tilannetta. Koin jotenkin talousvaikeudet enemmän Salon Golfkeskus Oy:n murheiksi. Olihan siinä tietenkin se toinen osakeanti, joka oli jäämässä vajaaksi ja siitä syystä seura joutui ottamaan vajaa miljoonan markan lainan, jonka silloisen hallituksen jäsenet takasivat. Pasihan siitä otti vastuulleen suurimman osan.”

Pekka S:

“Talousvaikeuksissa koin jonkin verran paineita, koska hallituksen jäsenet joutuivat omalla nimikirjoituksellaan takamaan uutta lainaa Osuuspankista. Luotin kuitenkin paljon siihen ,että meillä oli Anttilan Pasin kaltaisia liikemiehiä mukana, sekä Seppo Juntti rahastonhoitajana. Muistaakseni hallituksen jäsenen osuus oli 35.000,- markkaa.”

Pekka M:

“Ehdottomasti, mutta kuitenkin enemmän Oy:n puolelta. Konekanta oli pahasti vanhentunut ja kastelujärjestelmän putkiliitokset alkoivat pettää. Kuka vielä muistaa sen kesän, kun joka ainoa putkiliitos (useita satoja) kaivettiin auki ja jokaiseen lisättiin 1 haponkestävä pultti. Se oli kova projekti Laaksosen Taunolle ja kenttämestarille.”

Kysymys: Miten golf on mukana tämän päivän elämässäsi?

Jukka :

“Vähemmän, valitettavasti - ei siitä syystä, että innostus olisi kadonnut, vaan on tullut muita asioita etusijalle. Pelikierrokselle tulee nykyään suht. kova hinta, kun maksaa kahteen klubiin vuosimaksut.”

Pekka S:

Tämän hetken golfaamiseni on jäänytviime vuosien aikana hyvin vähäiseksi. Muutto 2004 Särkisaloon oli osaltaan yksi syy tähän. Pidän kyllä edelleen pelistä paljon ja tulen kyllä pelaamaan sitä tulevaisuudessa.

Pekka M:

“Pitäisin itseäni suhteellisen aktiivina golf-harrastajana, kierroksia n.100

per vuosi. Mutta totuus on se, että enää eivät pallot lennä kuin ennen, ja tulosta tulee paremmin punaisilta kuin keltaisilta. Mutta hauskaahan golfin pitäisi olla, eikä pelkkää masokismia. Golfin kautta olen saanut paljon uusia tuttavia ja hyviä kokemuksia. Bongattuja kenttiä on tullut jonkin verran yli 200, ja vieläkin tulee vuosittain pari kolme lisää.”

Kysymys: Millaisena näet Salo Golfin tänä päivänä.

Jukka :

“En ole paneutunut asiaa kovin syvällisesti, mutta eiköhän seuran kokemat kriisit ja talousongelmat ole taakse jäänyttä ja edessä valoisa tulevaisuus. Lainat likimain maksettu ja jäsenmäärä riittävä, jotta vuosimaksut pysyvät kohtuullisina. Tomi Paju on varmaan täynnä intoa ja uusia ideoita.”

Pekka S.

“Näin sivummalta seuranneena olen ymmärtänyt golfin suosion edelleen kasvaneen Salossa ja oman seuramme jäsenmäärän olevan nousussa. Uskon, että Salo Golf on tulevinakin vuosina varteenotettava seura Salossa.”

Pekka M:

“Salon kaupungin kentistä klubipelaajalle vaikein ja sen takia mielenkiintoinen. Salo Golfilla on hyvä draivi päällä, jäsenmäärä kasvaa ja kentän kuntokin on vuosien saatossa koko ajan kohentunut. Suuria haasteita on nuorten aktivointi ja koulutus kilpapelajiksi, joka pitäisikin olla urheiluseuran ensisijainen tehtävä. Senioreita meillä kyllä riittää, mutta suurimmat haasteet ovat junnupuolella.”

Kapteenit, seuran kokoavat voimat

Seuran kapteeneina ovat toimineet Pasi Anttilan jälkeen Pertti Peikola, Seppo Rantanen, Harri Nieminen, Kari Bastman, ja nykyään Terjo Ek. Ladykapteeneina ovat olleet Hilppa Vienonen, Tina Kesälä, Pirkko Määttänen ja vuodesta 2013 alkaen Anne Nieminen. Kapteeneja ei kaikkialla maailmassa valita, esimerkiksi Ruotsissa ja Yhdysvalloissa seurat toimivat ilman kapteeneja, mutta Suomessa ja Iso-Britanniassa nämä kunniatehtävät ovat arvossaan. Kapteenin tehtävä on olla tietynlainen esikuva.

Mitä kapteeni oikein tekee golfseurassa muuta kuin parkkeeraa autonsa klubin edessä olevaan omaan ruutuunsa? Tästä mennään puhumaan klubille kahden kapteenin, Seppo Rantasen ja nykyisen, Terjo Ekin kanssa.

Kari Bastman luovuttaa Kapteenin “nuijan” Terjo Ek’lle

“Vaimoni Seija ehdotti, että rupeaisimme pelaamaan golfia.”, muistelee seuran nykyinen kapteeni Terjo Ek. “Kumpikaan meistä ei ollut golfia edes nähnyt, emmekä olleet käyneet golfkentällä. Mutta naisiltahan aina ideoita tulee. Suuressa viisaudessamme tilasimme Ruotsissa asuessamme mailat, bägin, ja olisiko siinä ollut kärrytkin, postimyynnistä! Kun olivat muka niin edulliset! Sitten joskus, kun myin ne mailat eteenpäin, säilytin metallisen puuvitosen itselläni, koska se oli niin kauhean hyvä maila.”

“Se oli 1990-luvun alkupuoliskolla, kun minä liityin Salo Golfiin ja hankin osakkeen”, Seppo Rantanen toteaa. “En tiedä, voiko sitä sanoa golfaamiseksi, muutaman kerran kesässä kävin, enkä ottanut minkäänlaisia oppitunteja. Varsinainen pelaaminen alkoi vasta kun työelämä loppui. Jälkikäteen olen sanonut kaikille aloittaville neuvoksi, että ottaisivat oppia joltain osaavalta, mieluummin proelta, jotta saisi alun lähtemään oikein ja säästyä monelta harmilta.”

Jotain Seppo Rantanen kuitenkin oli oppinut, kun häntä tultiin pyytämään seuran uudeksi kapteeniksi 1990-luvun lopulla.

“Varsinaisia kapteenin kausia minulla olivat 1999 -2001. Ensimmäinen vuosi, 1998, ei ollut täysi vuosi. Edellinen kapteeni, Pertti Peikola, muutti pois paikkakunnalta ja piti löytää uusi kapteeni. Bastmanin Kari alkoi minulle juttelemaan asiasta, mutta tunsin kapteenin tehtävän itselleni kovin vieraaksi. Vaikka olin jo hieman oppinut pelaamaan, niin koin, että golftuntemukseni oli vielä kovin heikko ja näin, että kapteenin tehtävät vaatisivat osaamista hieman enemmän“, Seppo Rantanen muistelee.

“Joten kieltäydyin, mutta Kari tuli puhumaan asiasta aina vaan uudelleen ja lupasi tehtävään täyden tukensa. Hän vetosi moniin seikkoihin, ja lopulta

sitten uskoin, että voisin tehtävästä suoriutua ja lupauduin. Kun nyt katsoo taaksepäin, se on kyllä ollut parasta aikaa tämän pelaamisen kannalta. Sinä aikana olen oppinut eniten, ei vain pelaamisesta, vaan koko tästä lajista. Se johtuu osittain siitä, että oli pakko opiskella itse, jotta pystyi antamaan jotain eteenpäin. Samalla ehkä myös omia terävimpiä särmiä hioutui pois, kun piti ainakin yrittää olla muille esimerkkinä. Kaikille meille, jotka täällä ollaan kapteenina oltu, on tietysti langennut samat tehtävät. Mutta kun me olemme kaikki omia persooniamme, niin siinä varmasti tapahtuu keskittymistä. Toinen paneutuu yhteen tehtävään enemmän kuin muut, vaikka kaikki hoitavatkin koko skaalan. Kyllä minulle tämä homma ihan rehellisesti kuvattiin, ilman ruusujen maalausta seinälle, mutta olen tyytyväinen, että lähdin mukaan,” Seppo toteaa.

Terjo Ekiä ei tarvinnut suostutella tehtävään yhtä pitkään.

“Taisin olla melko lailla vapaaehtoinen ja tiesin kapteenin töistä jotain etukäteen, kun olin jo ollut seuran puheenjohtajana. Kapteenin tehtäviin kuuluu kaikenlaisia tehtäviä, joista kurinpidolliset ovat niitä ikävimpiä, ja varmasti sen vuoksi kapteeniksi ei kovin moni halua. Mutta meillähän on erinomainen yhteisö täällä Salo Golfissa, eli voi sanoa, että meillä on hyvin vähän sellaisia ongelmia, käytännössä melkein nolla. Ei varmaan ole klubin historian aikana yhtään vakavampaa tapausta, enemmän se on pieniin asioihin, kuten vaa-tetukseen puuttumista. Kapteenin ensisijaisimpia tehtäviä on olla klubin sisäisen hengen luoja. Siksi ei pitkiä työpäiviä tekevä ja joskus iltaisin rangella stressiä pois hakkaava henkilö ole paras mahdollinen tyyppi kapteenin virkaan”, Terjo kertoo.

“Kun mietin omaa kauttani, niin minulle tärkeintä oli käyttäytyminen ken-

Seppo Rantanen jakamassa kauden viimeisiä palkintoja vuoden 1999 Hanskat Naulaan- tilaisuudessa. Vuorossa Heikki Vienonen.

tällä, ja siihen liittyi controller-toiminta, jota vedettiin pari vuotta. Samoin ajanvaraukseen ilmoittautuminen unohtui aika monilta, ajettiin kentälle, vaihdettiin autossa kengät ja mentiin suoraan pelaamaan, kun tiiauspaikka näytti tyhjältä. Siihen tuotiin vähän jämäkkyyttä lisää. Ilmoittautumisesta tehtiin luonteva osa kentälle menoa”, Seppo muistelee.

Mikä haastateltavien silmissä sitten on parasta Salon kentässä?

“Rakenteeltaanhan tämä meidän kenttämme on tasainen ja kutsuisin sitä lähinnä puistokentäksi. Siirtymät ovat lyhyitä, ja pallon näkee aina, täällä ei ole mitään sokkoväyliä. Ja tänäkin vuonna kenttä on ollut erittäin hyvässä kunnossa. Tämä on kaikin tavoin mukava kenttä kävellä, ja kaunistuu ja kypsyy vuosi vuodelta”, Terjo kehaisee

Seppo jatkaa kehumista: “Tämähän on ihan ykköskenttiä siinä mielessä, että kaikki harjoitusalueet ovat tässä vieressä, eikä tarvitse lähteä erikseen jonnekin matkojen päähän. En tämän parempia harjoitusalueita ole nähnyt missään. Kun tulet klubille ilmoittautumaan, niin kaikki on siinä edessä. Ja poikkeuksetta kentän ensi kertaa pelanneet ovat sanoneet luulleensa kenttää helpoksi, mutta kun he sitten ovat kiertäneet kentän, niin se onkin ollut mielenkiintoinen, ja nimenomaan vedet ovat olleet oikein hyvin sijoitettuja.”

Seppo palaa vielä lopuksi kapteeniaikaansa. “Jos en olisi siihen ryhtynyt, niin kyllä aika paljosta olisin jäänyt paitsi. Tässä vuosien aikana on huomannut, että ihmiset usein tänne kentälle tullessaan vetävät rauhallisemman ja kohteliaamman vaihteen päälle. Kun tullaan tänne, niin muutetaan ihmisinä hiukan parempaan suuntaan.”

Tyttöolfarit, seuran menestyneimmät pelaajat

Salo Golfin menestyneimmät pelaajat tulevat tyttöjunioripuolelta. Vuosituhannen vaihteessa seuran mainetta ylläpitivät Harjun sisarukset Satu (nykyinen Stenman) ja Heidi (nykyinen Vanne) sekä Aino Lange. Heistä Heidi toimi myös seuran caddiemasterina. Caddiemasterinamme toimii edelleen ryhmän neljäs jäsen, Mine Betretdin, joka on viime vuosina ollut seuran tunnetuin tyttöjuniori. Monet aluetour-kisat ovat antaneet hyvää pelikokemusta Minelle, samoin tiukat pelit velipoikien Emin ja Feisalin kanssa.

Aino Lange voitti 1998 ja 2002 seuran naisten lyöntipelimestaruuden, Satu vuosina 1999, 2000 ja 2001 ja Mine vuonna 2005, jokainen heistä juniori-ikäisenä. Heidi puolestaan voitti seuran naisten reikäpelimestaruuden 1998, oltuaan samana vuonna lyöntipelissä Ainon jälkeen toinen.

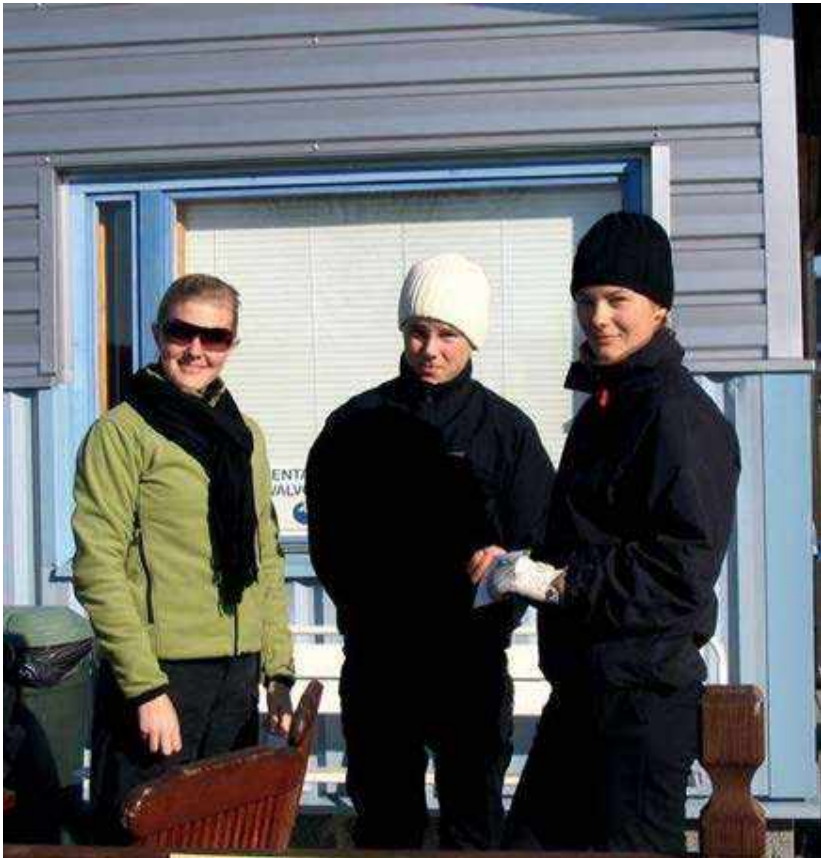
“Aloitin golfin peluun isäni Seppo Harjun innoittamana”, Satu kertoo. “Hän oli hurahtanut lajin pauloihin muutamia vuosia aikaisemmin. Harjoittelimme ensin lyömistä kotona Kiskossa, jossa yksi pelloistamme toimitti golf-rangen virkaa. Sen jälkeen pääsimme siskoni Heidin kanssa testaamaan pelaamista kunnan kentällä. Meri-Teijon kentän kaukaisimmilla väylillä pelasimme muutamia reikiä salaa, kunnes vuonna 1993 suoritin green cardin ja liityin Salo Golfin jäseneksi ja pääsin mukaan seuran valmennustoimintaan.”

“Alkuun innostus taisi olla enemmänkin isämme innostusta, mutta Golfliiton ryhmiin päästyämme taisimme itsekkin innostua lajista”, Heidi jatkaa “Tyttöjunioreita ei Salo Golfissa tuohon aikaan juuri muita ollut siskoni ja

Aino Langen lisäksi. Irma Laakkio toimi ensimmäisenä valmentajanamme ja myös Jari Laakkiolla oli positiivinen vaikutus Salo Golfin juniortoimintaan, muun muassa Coca-Cola Golfin kautta”, Satu muistelee.

“Irmasta muistan erityisesti hänen meille tekemänsä harjoituspäiväkirjat”, sanoo Heidi. “Harjoittelu maistui sen verran, että pääsin Golfliiton liittovalmennusryhmään ja sieltä junioreiden maajoukkueeseen,” Satu kertoo.

“Riku Soravuosta tuli samoihin aikoihin valmentajani ja tämä yhteistyö jatkui aina aikuisiälle asti”.

Heidi ja Satu Harju velipoika Juhanin kanssa keväällä 2007

Sadun parhaat yksittäiset saavutukset ovat junioreissa saavutettu henkilökohtainen PM-kulta vuodelta 2001. Muita mieleenpainuvia saavutuksia ovat MM-kisoihin pääsy vuonna 2008, joukkueen sijoituksella 35, naisten joukkue-EM-kisoissa vuonna 2007 sijoitus 6., ja muut SM-mitalit. Heidn parhaat saavutukset ovat SM-reikäpelin 2.sija alle 16-vuotiaissa ja junioreiden Finnish Amateur Tour-99 osakilpailun (JFAT 4) 2. sija.

“Golfin tekee mielenkiintoiseksi haasteellisuus ja moninaisuus. Peli on hyvin palkit-evaa, mutta usein myös turhauttavaa ja vaikeaa. Kauniiden kenttien pelaamisen lisäksi lajiin liittyvä mentaalinen puoli tekee golfista yhden hienoimmista urheilulajeista mitä tiedän. Kaiken lisäksi golfista ei tarvitse luopua vanhemmallakaan iällä, vaan tästä saa kerran sen aloitettuaan elinikäisen kumppanin,” Satu pohtii.

Satu pitää Salo Golfn parhaimpia ominaisuuksina sijaintia ja harjoitus-alueita. “Kentällä pelaaminen vaatii tarkkuutta ja ensikertalaisen tulee taatusti yllättämään väylän poikki kulkevat joet. Nykyään käyn vähemmän pelaamassa Salo Golfissa, mutta kun pelaamme perheen kanssa kentällä, niin kilpailulta ei vältytä. Salon klubille on myös aina kiva tulla tapaamaan tuttuja ja kertaamaan kuulumisia.”

“Kentän parhaita ominaisuuksia ovat sijainti, kentän kunto ja että kierrosajat eivät ole pitkiä. Erikseen täytyy mainita, että kentälle ja klubille on myös aina mukava tulla käymään, kun näkee tuttuja kasvoja ja ilmapiiri on lämminhenkinen”, Heidi toteaa lopuksi.

Aino Langen golfkäynnistyi jo ennen kuin hän meni ala-asteelle, suurimpana syynä arvatenkin isän, Heikki Langen oma harrastus ja valmennustoiminta.

Aino paras saavutus oli pronssia alle 16 v. SM-kisoissa vuonna 2001.

Aino Lange ja monivuotinen kisasponsorimme Kirsi Ruotsalainen, jonka Liivi-Lehti Patricia Open on ollut suosituimpia naisten kisoja.

Mine Betretdin on ollut myös mukana vetämässä juniorien valmennusryhmiä. Ella Mäki-Tanila on juuri suorittanut onnistuneesti pelikokeen.

Kansainvälisyyttä

Vaikka nuoret ovat pääsääntöisesti hoitaneet seuran edustukset ulkomailla, ei voida unohtaa kahta merkittävää kisaa, seniorimpiesten EM-kisoja vuonna 2007, ja naisten Mid-35 v. Ruotsi-Suomi “maaottelua”, vuonna 2005.

Jouko Torvinen ja Pentti Koivusalo Suomen joukkueessa seniorien EM-kisoissa, elokuussa 2007.

Tiina Saarinen ja Tina Kesälä ruotsalaisten kilpasiskojensa kanssa Haningen golfklubilla kesällä 2005

Heikki Hallaranta, seuran puheenjohtaja 2005-

“Ensimmäisiä projekteja oli uusia seuran kotisivut, jotka sitten otettiin käyttöön kauden 2006 alussa”, toteaa Heikki. “Sivut saatiin selkeiksi ja helppokäyttöisiksi ohjelmalla, joka perustui uuteen kotisivuteknologiaan. Samana vuonna tarkensimme seuran visiota, strategiaa ja arvoja, joista sitten johdettiin keskeiset kehittämisen painopistealueet, junioritoiminta ja jäsenpalvelujen kehittäminen. Tästä esimerkkinä mm. seuralle myönnetty Nuori Suomi Sinetti, sekä vireä ja aktiivinen klubitoimintamme.”

Heikki Hallaranta aloitti golfaamisen kautena 1997-1998.

“Sitä ennen olin kävellyt neljä vuotta lähinnä mailapoikana meidän Ari-Pekan kanssa. Työelämässä vielä silloin olleena ajattelin, että tätä lajia en itse rupea harrastamaan, koska se veisi aikaa tosi paljon. Kun vaimoni Anne sitten suoritti kortin, niin perheen sisäiset paineet alkoivat käydä aika koviksi minunkin aloittamiseni suhteen.

Syyskuussa -97 kävi sitten niin, että kentän Pro Shopissa oli alennusmyynti ja siellä oli tarjolla edullinen Wilsonin rauta-setti, jonka sitten satuin ostamaan, ja siitä se sitten alkoi.”

Golfaamisen aloitettuaan Hallaranta on pyrkinyt kaikissa yhteyksissä korostamaan sitä, miten hyvä laji golf on liikkumisen kannalta. “Asiaahan on tutkittu UKK-instituutissa, jossa pelaajilta otettiin näytteitä pelikauden alussa ja lopussa, ja veriarvoissa oli selkeästi näkyviä eroja parempaan suuntaan. Lisäksi pitkäkestoinen liikunta ylläpitää ja kohentaa lihaskuntoa.”

Millaisia tavoitteita seuralla on nyt, kun kesän 2012 kahdet SM-kisatkin on jo vedetty menestyksellä läpi?

Hallaranta näkee töitä ja tavoitteita riittävän tulevaisuudellekin. “Olimme Suomessa kolmas golfseura, jolle aikanaan myönnettiin Sinetti-Seura status, jota vieläkään ei ole myönnetty kuin kymmenkunta kappaletta Suomen golfseuroille. Junioritoimintaan panostaminen on edelleenkin seuran keskeinen paino-pistealue. On tärkeätä saada nuoret harrastamaan liikuntaa, ja toisaalta suurten ikäluokkien vanhetessa, tarvitsemme uusia harrastajia lajin pariin. Teimme syksyllä 2011 tilastot jäsenrakenteestamme. Valtakunnallisen keskiarvon mukaan seuroissa senioreita on noin 40 prosenttia, meillä tuo prosenttiluku oli 44.”

Lajin lisäksi Hallaranta jaksaa kehua myös omaa seuraansa: “Salo Golfin parhaista puolista pitää ensimmäiseksi mainita sijainti. Tämähän on tosi komeassa paikassa! Eihän missään muualla Suomessa ole golfkenttää urheilupuistossa, keskellä kaupunkia. Tämähän ei sido junioreiden vanhempia kuljetuksien suhteen, kun kentälle pääsee polkupyörällä ja mailat voi pitää kentän bägivarastossa. Kenttänähän tämä on tasaisuutensa puolesta miel-

lyttävä niin junioreille kuin senioreillekin. Lisäksi meillä on pitkä kausi, aikaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn”.

Suomen Golfseniorien työt vievät sen verran aikaa Hallarannalta, ettei hän enää harjoittele niin tosissaan kuin aikoinaan teki. Hän istuu Suomen Golfseniorien hallituksessa ja vetää miesten kilpailutoimintaa. Hän vastaa Euroopan mestaruuskisoista, maajoukkue-asioista, sekä Finnish Senior Tourista. Matkapäiviä Euroopassa ja kotimaassa kertyy eri ikäryhmien kisoissa aivan riittävästi.

“Kyllähän tämä sellainen laji on, että ihmisen oppii tuntemaan perin pohjin vasta sitten, kun menet pelaamaan hänen kanssaan kierroksen golfia. Siellä voi ihmisestä tulle esille ihan toisenlainen persoona, kuin millaisena hänet olet perinteisesti oppinut tuntemaan. Joviaalimmaltakin kaverilta voi päreet palaa”, Heikki toteaa lopuksi.

10 minuuttia juhannus-scramblen alkuun. Heikki antamassa viimeisiä ohjeita kilpailijoille.

Merkkisadetta 2008-2010

20 -vuotisjuhlassa 2008 jaettiin Suomen Golfliiton myöntämät ansiomerkit. Kari Bastman sai hopeisen liittoansiomerkkin nro 58 ja hopeisen seura-ansiomerkkin saivat Terjo Ek, Ari-Pekka Hallaranta, Pekka Mäkelä, Ossi Helin, Pirkko Liljavirta, Seppo Rantanen ja Marjatta Tikkala.

Pronssisen seura-ansiomerkkin saivat Pentti Koivusalo, Pirkko Määttänen ja Petra Vigelius. Lisäksi vuonna 2009 saivat Pertti Kiiskinen ja Jouko Röntynen pronssisen ja 2010 Terttu Näremaa-Helin hopeisen seura-ansiomerkkin.

Senioritoiminta

Senioritoiminta sai alkunsa vuonna 1995, jolloin Hannu Lipsanen otti vetovastuun toimikunnasta. Tällöin senioreiksi tunnustautui pääasiassa miehiä, ja taisipa “ohjelmakin” olla enemmän miesten suuntaan rakennettu. Ladykapteeni Hilppa Vienosen tehtäväksi jäi osin naisten aktivointi, niin nuorempien kuin seniori-ikäisten. Luonnollisesti jäsenten ikärakenteen muuttuessa koko ajan seniorien suuntaan, alkoi toiminta lisääntyä niin seurassamme kuin alueen muissa seuroissa. Salo Golfin mestaruuskisoissa

90 -luvun golfarit, paremmin tunnettu nimellä Huru-Ukot. Vas. Reijo Rannikko, Matti Iltanen, Jorma Nieminen, Heikki Vienonen, Seppo Rantanen, Sulo Riihimäki, Ossi Merikko, Raimo Tamminen, Paavo Kaski, Hannu Ruotsalainen ja seniorivetäjä Hannu Lipsanen

alettiin vuonna 1998 pelamaan seniorimpiesten ja 1999 seniorinaisten lyöntipelimestaruuksista.

2001 Ossi Helin siirtyi vetämään senioritoimintaa ja sai luontaisella tyyllillään toiminnan voimistumaan niin, että moniin tapahtumiin alkoi olla jo tungosta. Hänen jälkeensä vuonna 2006, vuotta aiemmin ladykapteeniksi valittu Pirkko Määttänen alkoi hoitaa “kahta pallia” ja käymme nyt häntä jututtamaan aiheesta.

“VS-senioriliiga alkoi vuonna 2002, muistaakseni AuraGolfin Aatos Laineen alkuun panemana. Salo Golf oli alusta alkaen mukana. Osallistujina oli ensin 7 seuraa: AG, ArGC, HGCC, KGM, LoG, SaG ja WGCC. Meri-Teijo liittyi mukaan vuonna 2004, Aurinkogolf 2008 ja Alastaro 2009.

Salo on menestynyt erinomaisesti, voitto on tullut kolme kertaa ja Rolf Ahlqvistin laatiman maratontaulukon mukaan johdamme liigaa edelleen yhteispisteissä. Näihin otteluihin osallistuu kustakin seurasta 12 pelaajaa, 2 veteraania, 4 naissenioria ja 6 miessenioria kerrallaan, vuorovuosina pelataan koti- ja vierasottelut. Peli on ystävällismielistä pistebogeypeliä ja jäsenemme ovat saaneet uusia miellyttäviä tuttavuuksia otteluiden ansiosta. Näissä otteluissa monet seniorimme ovat toimineet menestyksellisesti joukkueemme kapteeneina: Ossi Helin, Seppo Rantanen, Terjo Ek, Hilppa Vienonen, Terttu Näremaa-Helin, Aarno Breilin, Terhi Nyrgen, Erkki Saarinen, Erkki Häkkinen, Jouko Röntynen, Markku Rantanen, muutamia aktiivisimpia mainitakseni”, Pirkko muistelee.

Seniorit harrastavat myös liigapelien lisäksi seuraotteluja ja golfmatkailua. “Ystävyysottelut, sekä golf- että keilakilpailut AuraGolfin seniorien kanssa ovat tietääkseni alkaneet Ossi Merikon ja Seppo Rantasen toimesta 1990-luvulla.”

“Auragolfin kanssa käydään golfkisa keväällä heti Salon kentän avauduttua ja vastavierailu tehdään syksyllä Ruissaloon. Joukkueessa on noin 20 – 25 henkeä ja pelaamaan pääsemme maksutta, jopa lounastakin on tarjolla. Kiertopalkinto kulkee edes takaisin – se on ollut välillä pari vuotta hukassakin. Tänä syksynä se jäi ikävä kyllä Turkuun. Keilakisa on talvella Kupittaa keilahallilla ja keväällä, usein yhdessä golfkisan kanssa, se on pidetty Kasiradan keilahallilla Salossa. Myös tämän kilpailun kiertopalkinto on vaeltanut paikasta toiseen.

Toinen ystävyysottelukumppanimme on Aulangon golfklubi. Kisa alkoi, kun Hannu Lipsanen muutti Hämeenlinnaan. Tämä yhteys on jatkunut yli kymmenen vuotta ja seniorit kohtaavat kaksi kertaa vuodessa. Tämäkin kiertopalkinto jatkaa kulkuaan, nyt se on oman seuramme palkintokaapissa, mutta keväällä on taas uusi koitos edessä. Vuonna 2011 pistelasku oli niin tiukkaa, että kun bussimme oli jo lähtenyt Aulangolta Saloon päin, tarkistuslaskennan jälkeen käännyimme ympäri ja haimme pystin takaisin itsellemme. Nämä ottelut ovat antaneet senioreillemme paljon mukavia muistoja ja kokemuksia vuosien varrella.

Useita matkoja on tehty, ei pelkästään senioreiden kesken, vaan yhdessä klubitoimikunnan kanssa. Kun kävimme Ahvenanmaalla Aarno Breilinin järjestämällä matkalla, niin saapuessamme Kungsbanan golfklubille alkoi voimakas ukkosmyrsky. Onneksi myrsky taantui, ja ryhmämme ehti kiertämään kauniissa ilta-auringossa kenttää. Seuravana päivänä sade jatkui ja yltyi niin, että osa joukostamme jätti leikin kesken, koska ylämäkeen pelatessa rankkasade huuhteli pallon alaspäin.

Seuraava matka oli Viroon, jossa myös sade sotki suunnitelmia, mutta kaikesta huolimatta pelasimme Niitväljan ja Estonian kentät, eikä haitannut

vaikka yhden päivän ajan ajelimme vuotavalla bussilla myrskytuulessa ja sateessa turisteina Tallinnaa edes takaisin.

Kotimaassa olemme reissanneet Pohjanmaalla Ruuhikoskella ja Lappajärvellä, Kouvolan lähistöllä Koski Golfissa sekä Iitissä ja Porvoon seudulla. Erikoisuutena olemme jatkaneet, edeltäjäni Ossi Helinin kehittämää ”sokkomatkoja”. Ilmoitamme vain päivämäärän, lähtöajan ja hinnan. Matkan edetessä osallistujat saavat arvata minne mennään. Ensimmäinen matka suuntautui silloin melko uuteen Vihti Golfiin. Sen jälkeen kävimme Wenoxan saarella, Bjärkas Golfissa Västanfjärdissä, Luukissa, Hirsalassa, Kytäjällä ja Nevaksessa. Kaikilla matkoilla on ollut iloista ja innokasta joukkoa mukana pelaamassa”, hehkuttaa Pirkko Määttänen.

Luukin ”sokkomatkan” iloinen ryhmä

Salon Golfkeskus Oy

Samalla kun heinäkuun 7. päivänä 1989 seuran johtokunta oli tehnyt päätöksen golfkentän rakentamisesta, alkoi myös rahoitusmahdollisuuksien selvitys. Kun kentän koemerkinnästä näkyi, että kiinnostus kenttä kohtaan oli riittävä, niin siirryttiin tosi toimiin.

Salon Golfkeskuksen perustava yhtiökokous pidettiin 4.9.1989, ja kaupparekisteriin se merkittin 7.12.1989. Ensimmäinen uusmerkintä pidettiin 29.1. - 19.2. 1990 ja toinen merkintä 2.5.-28.9. samana vuonna.

Yhtiön ensimmäisen hallituksen muodostivat Pasi Anttila (puh.johtaja), Ilpo Vuori, Markku Fagerlund, Arto Saarinen, jotka kolme edustivat rahoitusta hoitavia pankkeja, sekä seuran edustajina Jorma Nieminen, Sulo Riihimäki ja Alpo Turunen.

Pasi Anttila jatkoi hallituksen puheenjohtajan vuoteen 1998 asti, jolloin tehtävään astui kolmeksi vuodeksi Marjatta Tikkala. Vuodesta 2001 alkaen

Seppo Juntti on toiminut Salon Golfkeskus Oy:n hallituksen puheenjohtajana.

Seppo Juntti antamassa viime hetken vinkkejä Mikko Iloselle Estoril Openissa.

Oy:n palkkalistoilla oli aluksi vain toimitusjohtaja Alpo Turunen ja yksi osa-aikainen työntekijä. Kun kenttää aloitettiin tekemään, tuli Jari Eerikäinen kenttämestariksi, ja hänen joukkonsa on ajan myötä täydentynyt nykykokoonsa.

Jari Eerikäisen vastuulla on kentän hoito, ja hienostihan se on sujunut, niin kisojen aikana, kuin arjen kierroksilla.

Kun Alpo jäi eläkkeelle, niin vuonna 2006 Oy:n toimitusjohtajaksi valittiin Mika Havulinna, joka oli toiminut Wiurilan kapteenina, joten tuntuma golffiin oli hyvä. Mika luopui toimestaan vuoden 2012 lopulla, ja seuraaja löytyi seuran omista riveistä, Tomi Paju.

Mikalla on kaudestaan vain hyviä muistoja. “ Kenttä oli hyvässä kunnossa Alpon “jäljiltä”, ja oli suht´ helppoa päästä mukaan toimenkuvaan kuuluviin moninaiisiin asioihin. Kalusto oli tietenkin jo osin vanhentunut ja teimmekin Wiurilan kanssa yhteishankintoina mm. syväilmastointikoneen oston, jota sitten molemmat kentät käyttävät. Samoin teimme yhteisostoja myös kolmen kentän kesken, sadetuslaitteistojen varaosia hankittaessa”, Mika kertoo.

“Toinen kenttä koskeva isohko asia oli puunjuurien tukkimat salaojat, joita kaivettiin joka kesä ylös, jotta saatiin kenttä pysymään kuivana.

Oli mukava työskennellä ammattitaitoisen kenttähenkilökunnan kanssa, joka

oli myös uskollinen työpaikalleen. Joka kevät syksyllä lomautetut työntekijät saapuivat innokkaina kunnostamaan talven vaurioita.”

Mika kertoo yhteistyön seuran kanssa sujuneen luontevasti, eikä suurempia kärhämöitä syntynyt. “Jos löysivät kentältä huomauttamista, niin kyllä siitä tieto tuli äkkiä, mutta niinhän pitääkin”, Mika toteaa.

Uuden toimitusjohtajan kanssa Mika on käynyt alkuvuodesta keskusteluja ja “priifannut” tehtävään, jotta kauden alussa kaikki sujuisi vaikeuksista.

Oy:n ja ry:n yhteistoimintaa, Hanskaan naulaus. Mikalla naula, kapteenilla hankas ja ladykapteenilla vasara.

Kesä 2012

Vuoden 2012 tärkeimmät tapahtumat olivat luonnollisesti kahdet SM-tason kilpailut, nuorten reikäpelimestaruus ja miesten 65 -vuotiaitten lyöntipelimestaruus. Rutinoitu kisakoneisto selvisi molemmista kisoista ilman mainittavia virheitä, ja pelaajilta saatu palaute rohkaisee seuraa jatkamaan vastaavien kisojen “metsästystä”.

Kisatoimiston aamu klo 7. Paikalla kisan toimistopäällikkö Anu Länsisalmi, tulospalveluvastaava Paavo Uotila ja kilpailun tuomari Kari Bastman

Selkein kenttäalueella tapahtunut uudistus oli bägirakennuksen kentän puoleiseen pätyyn, talkooryhmän toimesta rakennettu katos, joka parantaa kahviotilojen käyttöä, ja suojaa pelaajia niin sateelta kuin liialta auringonpaisteelta. Hallituksen päätöksellä käynnistettiin vuoden lopulla operaatio “Kasvojen pesu”, johon kuuluu mm. klubin seinäpintojen maalaus, verhojen pesu ja molempien pukuhuoneiden kunnostus.

Juhlavuoden ensimmäinen tapahtuma

Salonjokilaakso-lehden, Salon Vilppaan hiihtojaoston, Danske Bankin, kaupungin liikuntatoimen ja Salon Golfravintolan kanssa järjestettiin 2.3. 2013, koko perheen hiihtotapahtuma. Kenttäalueella oli mehutarjoilua, makkaran myyntiä, ilmainen suksien huoltopiste ja erillinen hiihto-opetusalue. Hieno kevättalvinen pakaspäivä oli kerännyt suuren joukon iloisia hiihtäjiä tapahtumaan. Noin 4 km pitkä, kaupungin liikuntapalveluiden viimeistelemä latu kierteli onnistuneesti kentän ulkoreunoja.

Maali näkyy jo ja palkinto odottaa!

Sponsoreita ja muita hyviä muistoja

Seuralla on ollut onni saada kilpailutoiminnan tukijoiksi omia, yritystoiminnassa mukana olevia jäseniä. Kaikki ovat olleet seuralle tärkeitä, mutta joitakin kilpailuja/sponsoreita on syytä tuoda esille.

Vanhin yhtäjaksoinen ja vielä jatkuva kilpailu on Veikko Jokisen tuella vuonna 1992 alkanut syksyinen kisa, "Jokisen Malja". Veikon vähentäessä työpanostaan, on Vesa Jokinen hoitanut sukupolven vaihdon myös golfkentällä.

Veikko Jokisen swingi

"Odottakaapas", toteaa Vesa

Toinen, vain pari vuotta "nuorempi" kisa, on Kauko Ruuskasen tukema "Kone-Ruuskanen - Husgvarna Open", joka sijoittuu ajankohtana alkukevään varmaksi merkiksi. Kauko nähdään edelleen itsekin tiiviisti

kiertämässä kenttää Pirjo -vaimonsa kanssa.

Kolmas, yrityksen loppumisen vuoksi poisjäänyt, todella suosittu kisa, oli “Radio Laxell Open”, joka veti kilpailijoita myöskin alueen ulkopuolelta, yhtenä “syynä” runsas palkintopöytä.

Kauko Ruuskanen ja vuoden 2008 “scratch-yllätysvoittaja” Satu Harju

Miesten ja seniorimiesten jokakesäinen voimainmittelö on ollut Cider Cup. Kisa lähti liikkeelle vuonna 2000 Terjo Ekin ideoina ja Seppo Rantasen ja Hartwall Oy:n tukemana.

Viime vuosina kisan yhteyshenkilönä on Sepon jälkeen jatkanut Riku Rantanen. Kisan tilanne kesän 2012 jälkeen on tasan $6\frac{1}{2}$ - $6\frac{1}{2}$.

Naisille on samoin ollut kaksi omaa kilpailua, molemmat sponsorit vaatealalta, Terttu Iltasen “Maleena Open” ja Kirsi Ruotsalaisen “Liivi Lehti - Patricia Open”. Näissä kisoissa riitti palkinto jokaiselle osanottajalle, ja joskus jäi vähän ylikin. Tärkeän tukensa ovat myös antaneet pro-shop pitäjämme Hannu Kaarlola ja Miikka Heinonen, jotka ovat täyttäneet mm. mestaruuskilpailujemme palkintopöytää. Yhteisöjen tukemia kisoja on luonnollisesti ollut enemmän, tunnetuimpina “Rikala Open”, “SSP Open” ja toistakymmentä vuotta reikäpelinä pelattu “Siimesvaara Match Cup”.

Puutarhjuhlat 8.6.1991, Kirsti Pakasteen ideoimana (paras hattu palkitaan)

Cider Cup 2005, seniorit onnekkaampia (kapteenina Heikki Vienonen)

Maleena Openin viimeinen kisan pelaajat 15.8. 2010, sankari keskellä kukitettuna

Tässä kisassa tulos ei ollut tärkeä, mutta pukeutumisen piti olla "chic".

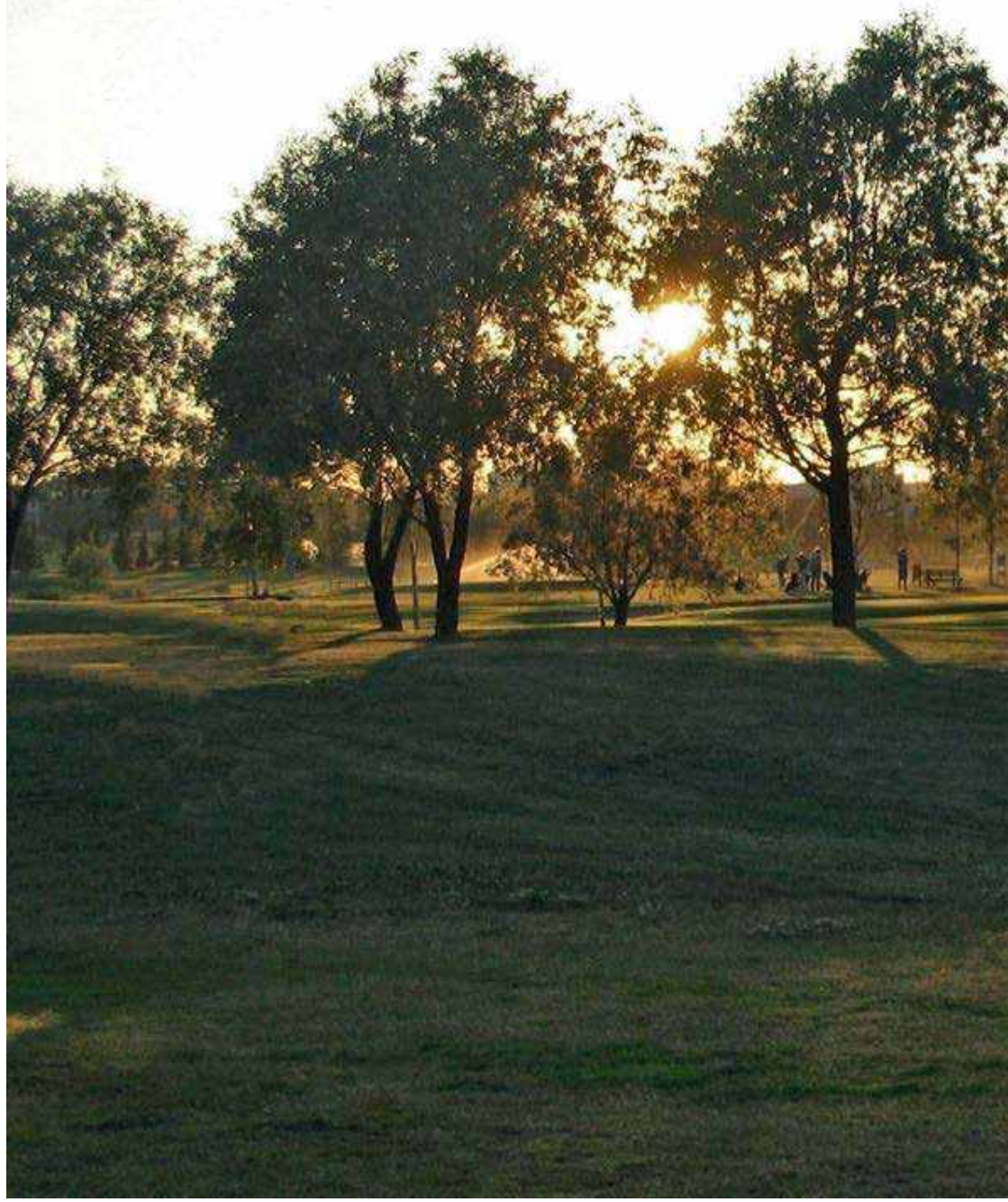

**Yläkuvassa:
Holarijuomaa**

**Alakuvassa:
“Mannekiinit
marssilla”
Seppo Juntti,
Pekka Saarinen,
Henrik Lindroos ja
Tapio Lehtonen**

Aurinko paistaa

ja vettä sattaa...

Ansioimerkit

Liittoansioimerkki

Hopeinen:

Nro

58 Kari Bastman 2008

Pronssinen:

Nro

77 Pasi Anttila 2002

78 Jukka Lehtiö 2002

79 Alpo Turunen 2002

80 Seppo Juntti 2002

81 Jari Jaatinen 2002

82 Kari Bastman 2002

83 Hilppa Vienonen 2002

Seura-ansioimerkki

Hopeinen:

Terjo Ek 2008

Ari-Pekka Hallaranta 2008

Ossi Helin 2008

Pirkko Liljavirta 2008

Pekka Mäkelä 2008

Seppo Rantanen 2008

Marjatta Tikkala 2008

Terttu Näremaa-Helin 2010

Pronssinen:

Pentti Koivusalo 2008

Pirkko Määttänen 2008

Petra Vigelius 2008

Pertti Kiiskinen 2009

Jouko Röntyneen 2009

Hallinto

Salo Golf ry

Puheenjohtajat

1988-1990 Pasi Anttila
1991-1992 Jukka Lehtiö
1993 Pekka Saarinen
1994-1999 Kari Bastman
2000-2001 Pekka Mäkelä
2002-2005 Terjo Ek
2006- Heikki Hallaranta

Kapteenit

1990-1996 Pasi Anttila
1997 Pertti Peikola
1998-2001 Seppo Rantanen
2002 Harri Nieminen
2003-2008 Kari Bastman
2009- Terjo Ek

Ladykapteenit

1994-2001 Hilppa Vienonen
2002-2004 Tina Kesälä
2005-2012 Pirkko Määttänen
2013- Anne Nieminen

Salon Golfkeskus Oy

Hallituksen puheenjohtajat

1989-1997 Pasi Anttila
1998-2000 Marjatta Tikkala
2001- Seppo Juntti

Toimitusjohtajat

1990-2005 Alpo Turunen
2006-2012 Mika Havulinna
2013- Tomi Paju

Hallitus 2013

Juntti Seppo
Anttila Pasi,
Ek Terjo
Hallaranta Heikki
Laxell Jouko
Nieminen Jorma
Uotila Paavo

tarit

Seniorit

Miehet

Naiset

1998	Hannu Ruotsalainen	
1999	Heikki Vienonen	Seija Ek
2000	Pasi Anttila	Maija Neva
2001	Alpo Turunen	Maija Neva
2002	Paavo Uotila	Seija Ek
2003	Alpo Turunen	
2004	Alpo Turunen	Seija Ek
2005	Heikki Hallaranta	Pirkko Vauhkonen
2006	Alpo Turunen	Maija Neva
2007	Alpo Turunen	Seija Ek
2008	Seppo Tukia	Seija Ek
2009	Jouko Torvinen	Pirjo Kujala
2010	Jouko Torvinen	
2011	Jouko Torvinen	Pirjo Kujala
2012	Timo Laine	

Hole i

Pelaaja	Seura	Väylä	Maila	Vuosi
Heimo Juvankoski	AGK	8	r7	1993
Ari-Pekka Heikkilä	SaG	8	r7	1994
Toivo Kekkonen	SaG	8	r6	1995
Taina Sinkkilä	VGS	11	r5	1995
Tommi Vainio	SaG	8	r7	1995
Petri Heikkilä	SaG	3	r6	1996
Tauno Laaksonen	SaG	3	p3	1996
Mattii Iltanen	SaG	3	p3	1996
Heikki Vienonen	SaG	8	r10	1997
Kari Sauren	WGCC	15	p3	1997
Paavo Uotila	SaG	8	r8	1997
Esa Sairanen	TG	8	r9	1998
Harri Nieminen	SaG	8	r8	1998
Ulla Nyholm	SaG	8	p5	1999
Tuomo Mäkinen	SaG	11	r5	1999
Juhani Auranen	SaG	8	r5	1999
Anne Virtanen	SaG	11	p5	2000
Hans Kauppila	KLG	11	r6	2000
Heidi Harju	SaG	8	r8	2000
Juhani Hilska	SaG	15	p5	2000
Matti Riipiinen	LOG	11	r7	2000
Leopold Micklin	AG	8	r7	2000
Markus Vaara	PGS	8	r9	2001
Sari Lättilä	RGS	11	r7	2001
Matti Breilin	SaG	11	r7	2002
Arno Miettinen	SaG	11	r4	2003
Arvo Papunen	LG	15	r4	2003
Petri Mäkitalo	SaG	11	r5	2003
Terhi Koivisto	SaG	8	r7	2003
Hanna-Leena Salonen	KG	11	r4	2003
Mertsi Rinne	SaG	11	r7	2003

n One

Pelaaja	Seura	Väylä	Maila	Vuosi
Elmo Haapanen	TGK	11	p3	2004
Dolf Lassooy	SaG	11	p9	2004
Seppo Tukia	SaG	11	r8	2004
Pirkko Vauhkonen	SaG	8	r7	2004
Teuvo Vainio	SaG	11	p5	2004
Jonathan Keast	SaG	3	p5	2004
Dolf Lassooy	SaG	8	p9	2004
Riku Nurmi	HGCC	15	r3	2004
Osmo Saarikumpu	ARGC	8	r9	2005
Mikko Aalto	SaG	11	r5	2005
Jari Kauhanen	SaG	3	hy19	2006
Alpo Turunen	SaG	3	hy19	2006
Kauko Ruuskanen	SaG	3	p5	2006
Markku Ahti	ARGC	3	p3	2006
Matti Papunen	SaG	15	hy22	2007
Santtu-Pekka Uhre	SaG	11	r7	2007
Kalevi Kiljunen	SaG	8	r7	2007
Heikki Vienonen	SaG	8	w	2007
Mikko Tuominen	SaG	8	w	2008
Sami Kettunen	WGCC	11	r3	2008
Terjo Ek	SaG	8	hy26	2008
Pekka Hahkala	SaG	8	r8	2008
Matti Niinimäki	SaG	11	p9	2008
Heikki Hallaranta	SaG	8	r6	2008
Juha Koivisto	SaG	3	r7	2009
Jouko Lehtinen	SaG	11	r7	2010
Seppo Inkinen	KGM	8	r7	2011
Reijo Hammar	SaG	15	p1	2011
Rami Wessman	SaG	3	hy23	2011
Jani Leppänen	HGCC	8	r9	2012
Matti Papunen	SaG	15	r4	2012
Anu Tuokko	SaG	8	r6	2012

Teosta ovat tukeneet

Salon OP

Danske

Bank

New Standards

